ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε ΑΡ. 219

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 30 Ἑξάμηνος δρ. 15

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 50 » Φρ. 25

ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4. » Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΤΟ ΣΕΠΑΡΕ

Τὸ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ μετερρυθμίσθη. —Ἀναγνώσατε εἰς τὴν ὀην σελίδα.— Τὸ ποσὸν ποὺ μαζεύεται ἀπὸ τὰ 50λεπτα ποὺ συνοδεύουν τὰ ψηφοδέλτια, θὰ δοθῇ σὲ προϊκες καὶ σὲ δῶρα στὰς νικητρίας καὶ στοὺς νικητάς. Ἕως τὴν περασμένη ἑβδομάδα, εἴχαμε δραχμὰς 1.550. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχουμε 134,50 δραχμάς. Δηλαδὴ ἐν ὅλῳ δρ. 1684.50.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΕ ΑΠΑΤΑ!

Ο Γιωργάκης, άφοῦ ἐκέρασε τὴ νεανική του ἡλικία καὶ ἔγινε ὑγιὴς κύριος, ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ τὴ ζωὴ φιλοσοφικά. Καὶ προσεκάθησε, μὲ κάθε τρόπο, νὰ ζήσῃ, χωρὶς νὰ ξοδεύῃ κουτάρα. Ἦταν ἕνας τύπος τῆς πορείας, εὐχαρίστος, γλυκύς, εὐθυμολόγος κι' ἐξυπνος. Ἦταν τηπηματάρχης δευτέρας τάξεως εἰς τὴν ἀνώνυμον ἑταιρίαν πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀστέρων, εἶχε ὅμως καὶ «ἀδήλους πόρους».

Ἐσύχναζε στοῦ Ζαχαράτου. Ἐκεῖ συνηντᾶτο κάθε βράδυ μὲ τὴν παρέα του καὶ κατευθύνετο κατόπι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἑστιατόρια.

Ἕνα βράδυ προσῆλθε εἰς τὸ καφενεῖο λίγο ονυθρωπός.

—Τί ἔχεις, Γιωργάκη; τὸν ἐρώτησαν οἱ φίλοι του.

—Τίποτα.

—Μά, κάτι ἔχεις.

—Τίποτα, σᾶς βεβαιῶ...

—Εἶσαι ἄρρωστος;

—Ἐγώ;... ἀστειεύεστε! ἀλλὰ μόνο...

Καὶ ἡ κορφὰ τοῦ ἀνθρώπου ἔπεσε μὲ περιέργεια;

—Λέγε, τι ἔχεις;

—Νά, κάτι μοῦ συμβαίνει...

—Τί; Θέλεις λεφκά;

—Ὄχι ἀδερφέ, ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπατᾶ.

Κατάπληξις ἐφάνη εἰς τὴν ὁμήγυριν. Καὶ τοῦτο διότι εἶχαν ἀκούσει ἐπανειλημένως ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Γιωργάκη ὅτι τὸ ἕτερόν του ἥμισυ ἦταν μιὰ θαυμασία γυναικοῦλα, μικρὴ καὶ χαριτωμένη, ὑπόδειγμα συζύγου καὶ... ἐρωμένης συγχρόνως. Καὶ τόση ἦτον ἡ ἐπιμέλειά τους, ὅταν ἄκουσαν ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ χείλη του ὅτι τὸ ὑπάρατον ἐκεῖνο ὄν τὸν ἀπατοῦσε, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸ πιστεύσουν:

—Ἄ, μπᾶ! δὲν εἶνε δυνατόν...

—Μά, σᾶς βεβαιῶ, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπατᾶ... τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου... νὰ ἀπατᾶ... καὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας...

Καὶ ἐπνίγη ἡ λαλιὰ εἰς τὸν λόρυγγά του. Οἱ φίλοι του τὸν ἐλυπήθηκαν καὶ ἀπεφασίσαν νὰ τὸν παρηγορήσουν εἰς τὴν δυστυχίαν του. Δὲν ἔρω ἂν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν προέβαιναν ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ Γιωργάκη ἢ ἀπὸ ὑστεροβουλία νὰ τὴν κρεμᾶς ἐκείνη γυναικοῦλα, ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ ἀπατᾷ τὸν ἄνδρα της...

Καὶ τὸν ἐπῆραν κι' ἐπῆγαν στὸ Φάληρο μαζῆ μὲ αὐτοκίνητο, κι' ἀγόρασαν κατόπι στὸ Δόνυσο καὶ ὁ Γιωργάκης ἐγράνισε τόσο, ὥστε ἐγύρισε κατὰ τὰ ξημερώματα στὸ σπίτι του, στουκὶ στὸ μεθύσι...

* * *

Τὴν ἑπομένην ἄρχισε νὰ κρσσάλθῃ στὸ γραφεῖο του. Ὁ προσωπάρχης ἐξηγηρίωθη καὶ διέταξε ἕναν ὑπάλληλό του νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, ἀμέσως ὅτι τὸν ζητεῖ.

—Μὴν τοῦ κάμετε παρατήρησι, κύριε προσωπάρχα, ἐπόλμησε νὰ εἰπῇ ὁ ὑπάλληλος.

—Γιατί;

—Εἶνε δυστυχὴς ἄνθρωπος. Φαντασθῆτε ὅτι τὸν ἀπατᾷ ἡ γυναῖκα του...

—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις;

—Τὸ εἶπε μόνος του γνῶς στοῦ Ζαχαράτου.

Ὁ Γιωργάκης ἐκλήθη ἀπὸ τὸν προσωπάρχην του, καὶ αὐτός, μὲ ὕφος μελλιχίον, τοῦ εἶπε:

—Γνωρίζω, κύριε, τί σᾶς συμβαίνει καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι ἐπιεικής...

Ἀπὸ τότε ὁ Γιωργάκης ἔλειπε καθημερινῶς, χωρὶς κανεὶς νὰ τολμᾷ νὰ τοῦ κάμῃ τὴν παρατήρησιν, ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζε ὅτι εἶχε μιὰ χριτωμένη γυναικοῦλα τὸν ἀπατοῦσε.

Σὲ λίγον καιρὸ συνῆλθε τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τῆς ἑταιρίας καὶ ὁ Γιωργάκης ἐκροιβιράσθη εἰς τηματάρχην πρώτης τάξεως.

Ὅλα τὰ μέλη εὐρέθησαν σύμφωνα:

—Πρέπει νὰ προβιβασθῇ. Φαντασθῆτε ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατᾷ!

Καὶ, ὅταν, μιὰ ἡμέρα, ὁ προσωπάρχης ἀπελύθη, ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας, μέχρι τοῦ ὁποίου εἶχε φθάσει ἡ φήμη γιὰ τὸ ἀτύχημα τοῦ Γιωργάκη, ἐτοποθέτησε αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ προσωπάρχου.

Τώρα ἦτον προϊστάμενος τῶν συναδέλφων του καὶ ὅλοι τὸν ἐκερμοιοῦντο καὶ τοῦ ἔκαναν, μεσημέρι βράδυ ἐκ περιτροπῆς τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον, διότι εἶχε κάποτε τὸ θάρρος νὰ κῇ καθαρά:

—Κύριοι! Ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπατᾷ! Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας...

Ἕνα βράδυ ἐκάλεσε στὸ σπίτι του μερικοὺς φίλους; γιὰ νὰ παίξουν πόκερ. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγυρομονοῦσαν νὰ ἴδοῦν ἐπὶ τέλους βαθιὰ τὴν ὥμορφη γυναικοῦλα, ποὺ ὁπατοῦσε τὸν ἄνδρα της, ἐδέχθηκαν εὐχαρίστως.

Καὶ ὅταν εἰς τὸς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις των, ὁ Γιωργάκης ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ, ἀπήντησε:

—Κύριοι, δὲν ἔχω γυναῖκα... Δὲν εἶχα ποτὲ γυναῖκα... Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ δημιουργήσω μιὰ φαντασιακὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία νὰ μὲ ἀπατᾷ... Ἀλλοιῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ μ' ἀγαποῦν οἱ φίλοι μου...

Μ. ΣΤΚΡΙΟΣ

ΕΥΑ

Τὸ μῦρο τῶν ἐβενέγιων σου μαλλιῶν, κῶς μὲ μεθάει, Εὔα, γυναῖκα ἀληθινή, σὰν τὴν πρωγονή σου, κ' ὅλη τὴν κλαστικότητα τοῦ σώματός της πῆρες κι' ἀκόμα τὶς ὁρμὲς κοὶ τὴ λαγνεία της.

Ἡ γαληνεμένη τώρα κι' ὕστερα φουρτουνιασμένη τῶν ματιῶν σου θάλασσα, κόσες παράξενες δὲν μοῦ γεννάει σκέψεις καὶ κῶς τὸ σῶμα μου ἀναρριγεῖ, σὰν ἡ ματιά μου διακρίνει ἀπὸ τὴν ὀρχνοῦ ρανή σου μελλοῦζα, τὸ ὀρθόστητους τοῦ στήθους σου κορκοής.

Πλέρια ζωὴ κι' ὁρμὲς κοὺ κάνουν τὴ ματιά νὰ λαμπυρίζῃ, κορνᾶς, Εὔα, γυναῖκα σὺ ἀληθινή καὶ τὰ γύρω σου κυριεύει φρικιαστικὴ ἐρήμη...

Νὰ ἡ ζωή! Τὴν κρατεῖς δυνατὰ σὰ ἀδύνατο καὶ λεπτὰ σου κρινοδάχτυλα. Ἄπειρες ζωές, τόσες κοὺ φθάνουν τὸ κοθολικὸ τῆς πλάσης, κρατεῖς ἐσὺ σὰ χέρια σου Εὔα, καὶ κυριαρχεῖς. Σὲ μιὰ ντορμιές ἀπάνου, εἶναι ὁ θρόνος σου σημένος.

«Ἠδονὴ καὶ θάνατος» τὸ ἐμβλημί σου...

Καὶ τὶ θύματα, σὲ πολιορκοῦν, σὰν τὶς πεταλουδίτσες κοὺ κετοῦν γύρω ἀπὸ τὸ ἀμπαζοῦρι τῆς λάμπας, καὶ κοὺ, μεθῶντας ἀπὸ τὴν ἡδονή, ἀγκαλιάζουν τὴ θανατερή της φλόγα καὶ κεθαίνουν....

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΟ ΚΤΕΡΝΟ ΜΟΥ

Πρέχω στὸ μυρωπόθητο νὰ γύρω κοιμητῆρι,
ὅπου ὁ χάρος ὁ γλυκός, θἄρθῃ γιὰ νὰ μὲ πάρῃ,
στὰ πρὸ ψηλότερα τῆς γῆς θ' ἀνέβω τὰ παλάτια,
γιὰ νὰ τονίσω τὸ στερνὸ τραγοῦδι τοῦ θανάτου.

Θὰ πῶ τραγοῦδι ὁλόπικρο, ποιητικὸ τραγοῦδι,
στοὺς λατρευτοὺς τῆς ὠμορφιᾶς καὶ τοῦ καλοῦ
[γραλτάδες,
θὰ πῶ τραγοῦδι ὁλόγλυκον, ἐρωτικὸ τραγοῦδι,
στὸ μπιστικὸ τὸν ἄκακο, τῆς στάνης, στὶς κοπέλες.

Κι' ἀπέ, μὲ τὴ συνείδησι καθάρι' ἀναπαμένη,
καί, ξαγνισμένη τὴν ψυχή, θὰ κάνω τὸ σταυρό μου,
καὶ τὸ κελὶ τοῦ τάφου μου θὰ πάω νὰ στολίσω.
μ' ἀγρολουλούδια καὶ κορφές, ἀπ' ἔλατο καὶ πεῦκο.

Τοῦ νεκροθάφτη μου θὰ πῶ, λουλούδια ἀπ'
[βασιλίκι,
μὲ τῆς αὐγῆς τὸ χάραμα, στὸ μνῆμα μου νὰ ρίχτῃ,
καὶ στὴν παθιάρικη στιγμή, τοῦ δειλινοῦ τὴν ὥρα,
νὰ καίῃ μοσχολίβανο στὸ νεκρικό μου σπῆτι.

Καὶ κυπαρίσι θὰ τοῦ πῶ στὸν τάφο νὰ φυτέψῃ,
κι' ὄντας τὶς νύχτες τὶς γλυκές, θὰ τραγουδοῦν
[ἀηδόνες,
τὴ ροδοστάλαχτη φωνὴ νὰ παίρνῃ κι' ἀπὸ κεῖνες,
καί, τὴν κορφή του γέροντας, στ' αὐτιά μου
[νὰ τὴ φέρνῃ.

1912 *Ἄγγελος Δρόσος*

— Πές μου ἀγάπη μου, πῶς δὲν ἀγάπησες κανέναν ἄλλον.
—Μά ὅλοι τὴν ἴδια ἐρώτησι μοῦ κάνετε:

ΖΑΚΥΘΙΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΑΠΙΣΤΙΑ

Νιόνια μου, τζογούλα μου,
Σοῦ κακοφάνηκε γιομὰ κου στὸ κανάγραμμα τῆς; κρώτη, μου γροφῆς σὲ εἶπα «κυρία Μαντολάτου»; Νί, ἔχεις δίκιο τὸ μου δὲν εἶσαι κορὰ μία καλή μου φιλενάδα. Μὰ ἐγώ, ψυχή μου, τόσο σ' αἰστάνομαι δυνὰ μου, καὶ μάλιστα ἐδῶ στὴ ξενητεια, κ.ὐ τὲ μκορῶ κορὰ νὰ σὲ λέω γυναῖκα μου. Κὶ κοῖος εἰξέρει, κομμία βολά, κῶς ἔρχουνται τὰ κράμματα! Μκορεῖ νὰ γυρίσω κὶ νὰ σὲ στεφανωθῶ. Ἀμὴ τί; σοῦ φαίνοσται κῶς ἐ,ὼ θὰ δεθῶ μὲ καμμία ἀκὸ τοῦτ ς τοὶ φρουταδες κοὺ τρογυρίζουνε τοὶ ρούγες τοῦ Ἀθήνας; Νὶ χαθοῦνε τὶ λαμάσες! τὰ βρωμοθήλυκα! Ξεργόνω καὶ κοὺ τοὶ γλέκω. Καὶ γιὰ νὰ σὲ κάμω νὰ γελάσῃς, ἄκου τί μοῦ κοκτάρισε μὲ μία ἀκὸ δαῦτες κρουφές.

Ἤτανε στὴ ρούγα, τὸ βραδάκι. Γιατὶ κρέκει νὰ ξέρῃς κως ἐδῶ στὴν Ἀθήνα κερεθῦρι δὲν ὑκ-ρχει. Ὀλλες βίνουνε τὰ κακελίνα τους καὶ τρέχουνε ὀξω. Ἤ καὶ ξεκούφωτες, χωρὶς μανιοῦλακι, φαντάσουι... Κάκου κάκου νὰ ἰδῇς κοκέλλα σὲ κερεθῦρι, ἔτσι σὰν ἄσκρη μύγα. Ἀς εἶνε. Ἡ δική μου τὸ λοιπὸ φέραγε κανέλλίνο. Καμμία εἰκοσορία χρονῶ, μὰ μὲ βλέσει κοντὸ ἴσαμε τὰ γόνατα, κοὺ στὸ σκοτάδι τὴν ἔκανες δικάῳη. Νὰ σοῦ κῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ γυάλισε. Ἔ, μονοχὸς ἄθρωκος ἐδῶ χάμου, μακρύα ἀκὸ τὴ Νιόνια μου, δὲν ἔχω καὶ κανένα κρῖμα. Τὸ μὲν νὲ γμα κρόθυμος, ἡ δ' ἐσάρξ ἀστενής... Καὶ τὴ μκῆρα ἀκὸ κίσω καὶ τοῦ ἔκεσα ἀκὸ κοντά. Μὲ εἶδε ἐκείνη, μὲ κατάλαβε καὶ μοῦ κάνει ἀγάλια-ἀγάλια: «Καλησπέρα!»

«—Καλησπερούδια σου, κυρά μου, τοῦ λέω, τί μοῦ κάνεις, καλὰ εἶσαι;... Καὶ κοῦ κᾶς ἀκοδώθενες μοναχούλα σου τέτοια ὥρα;...

«—Ξένος εἶσαστε;» μὲ ρωτάει.

«—Ναῖσκε, νὰ σὲ χαρῶ, ξένος κι' ἔρμος.

«—Ἐφταντήσις;

«—Ναῖσκε, νὰ σὲ χαρῶ, ξένος κι' ἔρμος.

«—Ἐφταντήσις;

«—Ναῖσκε, τζαντιώτης. Ἀκὸ κοῦ τὸ κατάλαβες, ψυχούλα μου;...»

Ἔγελασα χωρὶς νὰ μοῦ ἀκοκριθῇ. Καὶ νὰ μὴ σοῦ τὰ κολυλογάω, τὰ φτειάσαμε ἐδεκεῖ στὴ ρούγα. Τ' εἶκο, κανακῆ, κῶς μκρέσει καὶ τὴν ἀγκάκω,—(ψέμματα, μωρή! μὴ ζηλεύῃς!)—μοῦκε κῶς τοῦ ἀρέσω κι' ἐγώ,—(ψέμματα κι' ἐκείνη ἡ μωρολόα, ἄσε νὰ ἰδῇ;)—καὶ μὲ κροσκάλεσε, εὐγενικὰ βεραμένα, στὸ σπίτι τοῦ.

Ἐφτάσαμε, μκήκαμε, ἐκάτσαμε καὶ τὰ λέγαμε. Τὰ τί τοῦ εἶκα! Τζὰ μὲ ἔρεις ἐμένανε τόμου μὲ κιάσει τὸ σαντιμέντο. Ὁ καλύτερος κοέτις δὲ μὲ βάνει κάτου. Φταλμένε τὴν ἔκαμα νὰ κάῃ κρώτη στὴν ἀγκαλιά μου.—(Μὴ ζηλεύῃς σοῦ λέω, θὰ ἰδῇς!)—Τὴν ἀρχινάω στὰ φιλιά. Μό... ὦ συφορέλια μου! Τὴ φιλῶ στὸ στόμα; ξεβάφει τὸ στόμα τοῦ! Τὴ φιλῶ στὰ μάγουλα; ξεβάφουνε τὰ μάγουλά τοῦ! Τὴ φιλῶ στὰ κάτια; ξεβάφουνε καὶ τὰ κάτια τοῦ!

Μοῦκεσε κάκεσος σῦλος μου ὁ ἐνθουσιασμὸς κὶ λυκήθηκα τὰ ὥμορφα λόγια κοὺ τοῦ εἶχα εἰκῆ... Τί τὸ θὲς ὅμως! Βαμμένη, ἄβαφη, ἡ γυναῖκα κάντα γυναῖκα εἶνε. Καὶ σὲ λίγο κάλε μοῦ κατεῆρῶθε ὁ οἶστρος καὶ κατεαρχίνισα τὰ φιλιά μου καὶ τὰ κανακία μου. Ἤρθε κάλιστα στιγμὴ κοὺ μοῦ κατάρεσε ἄκως τοῦ νά κρόξευῇ τὴν κεριφρόνησι.

Καὶ κατὰ συνήθεια κάλλον ἀφίνοντας τὰ κρ.γματα νὰκολουθοῦν τὸ δρόμο τους ἐξακολουθοῦσαν κάντοτε τὴν κρώτερη κοσμική τους ζωή.

Δυὸ χρονια εἶχαν κερέλθει καὶ ἡ ζωή τους ἐξακολουθοῦσε ἡ αὐτή. Μὲ τὸν καιρὸ ἐν τούτοις αἱ σχέσεις των ἤρχισαν νὰ βελτιώνονται. Συχνα τοὺς συνέβαινε νὰ μιλοῦν ἄρκετα φιλικά.

Μήκως ἄραγε ἦταν τὸ κρομύνημα κάκοιας εὐτυχίας κοὺ θὰ ἀνέτελε τέλος γι' αὐτούς; Ἡ κακοτυχία κοὺ τοὺς κατέτρεχε μήκως τέλος ἔχε κουρασθῇ; Ἄλλοιμονο! ὄχι! ἀγρυκνοῦσε κάντα ἐκάνω τους.

Ἕνα ἀκόγευμα ὁ Μαυρίκιος χρειάσθηκε κάτι νὰ γράψῃ. Κι' ἐκειδὴ ἔτυχε νὰεὑρίσκεται στὸ σαλονάκι τῆς γυναῖκας του ἐκάθησεστὸ γραφεῖο της. Ἀνοίγοντας ὅμως τὸ «*buvard*» της ἐγλύστρησαν ἀκὸ μιὰ κλαϊνὴ θήκη διάφορες φωτογραφίες μεταξὺ τῶν ὁκοίων διέκρινε ὁ Μαυρίκιος δύο κορτρέτα τοῦ δὲ Ρόλ.

«Θεέ μου! κῶς εἶναι δυνατόν!», ἐψιθύρισε.

Καὶ διὰ μιᾶς αἰσθάνθηκε ὅλο τὸ αἷμα νὰ τοῦ ἀναβαίνῃ στὸ κεφάλι.

«Ὥστε λοιπὸν τὸν ἀγκαπάει ἀκόμη! Ἦταν λοιπὸν ψεύτικες αἱ ὑποσχέσεις της, ψεύτικες αἱ διοιβεβαιώσεις της;

Τί Φρίκη!»

Ἀκολουθεῖ

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Ὑπὸ L. R. A.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸν εὐχαρίστησε ἀκόμη μιὰ φορὰ καὶ τὸν παρεκάλεσε τέλος νὰ τὴν ἀφίσῃ δι' ὀλίγον μόνην. Ἔνόησε ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναδῇ τὰ γράμματά της καὶ ἔσκευσε νὰ ὑκοκούσῃ.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν εὑρέθησαν καὶ πάλιν μόνοι τοῦ εἶκε:

—«Λυκοῦμαι κοὺ ἔκαυσα αὐτὰ τὰ γράμματα. Θὰ ἔκρεκε νὰ σοῦ τὰ δείξω γιὰ νὰ ἰδῇς κῶς δὲν ἔκλειναν τὸ τρομερό.»

Ἔμεινε ἄναυδος. Αὐτὰ τὰ γράμματα, τέλος κάντων, τοῦ ἀνῆκον. Ἂν αὐτὸς εἶχε τὴν λεκτότητα νὰ μὴ τὰ διαβάσῃ κρῶτος ἢ λιμίζε τουλάχιστο κῶς θὰ τοῦ τὰ ἔδιδε ἐκείνη ἢ ἁκλῶς μόνον κῶς θὰ τὸν ἐρωτοῦσε ἂν ἐπιθυμοῦσε νὰ τὰ ἰδῇ. Ἀναμφιβόλως θὰ τὰ ἔρκιτε εἰς τὴν φωτιὰ χωρὶς οὔτε κὰν νὰ τὰ ξεδιπλώσῃ, ἀλλὰ τώρα κοὺ τὰ εἶχε ἐξαφανίσει χωρὶς τὴν ἄδειά του τοῦ ἤρχετο σὰν τρέλλα ἡ ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ τὶ ἔγραφαν, τὸν τρόκο μὲ τὸν ὁκοῖον τοῦ ἀκεκτείνετο, κῶς τὸν ἀκοκαλοῦσε... Ἦταν μια ἀγονησία, σὰν νὰ μὴ ἦτο βέβαιος κῶς θὰ διάβαζε «Ἀγκαπτὰ κύριε» ἢ «Ἀγκαπτὰ κύριε δὲ Ρόλ» ἀλλὰ ἐν τούτοις θὰ ἤθελε κολὺ νὰ τὰ ἰδῇ. Ἐχαμογέλασε, ἀλλὰ μόνον γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀγανάκτησί του. Δὲν ἐκερίμεγε νὰ γελασοῦῃ στὰς ἐλκίδας του. Γιὰ κρώτη φορὰ εἶχε κροσκοθήσει ἡ γυναῖκά του νὰ τοῦ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια μὲ τρόκο κοὺ τοῦ κροσέβαλλε τὸ φιλότιμό του.

Δύο σημεῖα ἀκασχολοῦσαν τὸν Μαυρίκιο: Ἂν ὑκετίθετο ὅτι ὁ Ρὸλ ἐκήγαινε εἰς τὸν κόσμο, ἂν ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο, τουλάχιστο γιὰ νὰ συνοδεύῃ τὴν γυναῖκα του, τί θὰ ἔκανε ἡ Ἑλένη; Θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ κηγαίνῃ ὅσο συχνὰ καὶ ἄλλοτε τὸ ἔκανε;—"Ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἀντιληφθῇ κόσο δυσάρεστη κόσο μισητὴ θὰ ἦτο γιὰ τὸν ἄνδρα της ἡ θέα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώκου;

Τί θὰ ἔκανε ἂν ἐτύχαινε στὸν χορὸ νὰ εὑρεθῇ ἀκέναντί του; Ὁ Μαυρίκιος τῆς εἶχε ζητήσει κοτὲ νὰ μὴ τοῦ δώσῃ τὸ χέρι. Καὶ τοῦ τὸ εἶχε ὑκοχοεθῇ. Θὰ τῆς ἦταν ἄραγε δυνατὸν νὰ τὸ κάμῃ χωρὶς νὰ ἐπιδείξῃ τὴν κρουσοχὴν τοῦ κόσμου; Καὶ ἂν ἀκόμη τὸ κατώρθωνε θὰ τοῦ κρατοῦσε γιὰ κολύ;

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐκράτησε τὸ λόγο της καὶ κατώρθωνε κάντοτε νὰκοφεύγῃ συνάντησι μὲ τὸν δὲ Ρόλ. Ἐκεῖνος ἀκὸ τὸ μέρος του ἔκανε ὅ,τι μκόρεσε γιὰ νὰ τῆς ἀκοφύγῃ αὐτὴν τὴν ἐνόχλησι. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον μάλιστα ἤρχισε νὰ ἀκοφεύγῃ καὶ τὸν χορό. Ἡ κυρία Λεγουὰρ κολὺ συνεκινήθη μὲ τὴν λεκτότητα του.

Ἀντιθέτως ὅμως, οὐδὲ ἀνεκλαμβάνετο τὸ κόσον ὑκέφερε ὁ ἄνδρας της, ἀναγκασμένος καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ ὑφίσταται τὴν καρονσίαν τοῦ δὲ Ρὸλ μὲ τὸ ὁκοῖον κολλάκις εὑρίσκετο ἀντιμέτωκος.

Ἐν τούτοις ὁ Μαυρίκιος δὲν ἔφερε καμμία δυσκολία εἰς τὴν γυναῖκά του καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ δέχεται ὅλας τὰς κροσκλήσεις.

Ἐκινευρισμένη τέλος ἀκὸ τὴν φαινομενικὴ αὐτὴ ἀδιαφορία καὶ ἔλλειψι θελήσεως καθὼς καὶ ἀκὸ τὴν διαρκῆ του κακοκεφιὰ ὅταν εὑρίσκετο εἰς τὸν κόσμο τοῦ εἶκε ἕνα βράδυ:

—«Δὲν εἰμκορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ σὲ ἐνοχλεῖ τόσο κολὺ ὅταν συναντᾶς τὸν δὲ Ρὸλ εἰς τὰ σαλόνια; Σοῦ ἐζήτησε συγγνώμην, ἔκανσε, κεθῶ; βεβαίως θὰ ἀντελήφθῃς, νὰ χορεύῃ γιὰ χάρι μας, τί ζητεῖς κερισσότερο; Παραδέχομαι ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔρχεται σκῆτι μας, ἀλλὰ δὲν βλέκω τί σᾶς ἐμκοδίζει νὰ χαιρετᾶσθε.»

Τί νὰ κῇ κανεὶς εἰς τὴν γυναῖκα κοὺ κρίνει κατὰ τέτοιο τρόκο τὴν διαγωγὴ του ἀνδρός της; Δὲν εἶνε φανερὰ ἀκόδειξις ὅτι δὲν ἠσθάνετο ἄλλο γι' αὐτὸν ἀκὸ μια τελεία ἀδιαφορία;

Αὐτὸ ἐσυλλογίζετο ὁ Μαυρίκιος μὲ μεγάλην κικρία.

Καὶ μήκως θὰ ἦταν ἐκκεκιάστερη γι' αὐτὸν ἂν ἔβλεκε κῶς κροσκαθοῦσε νὰ ξεχασῃ; Καθε ἄλλο! Οἱ χαρακτῆρες των ἦσαν κολὺ ἀντίθετοι γιὰ νὰ ἐκιτρέψουν νὰ ἐκέλθῃ τελειωτικὴ συμφωνία μεταξύ των. Θὰ κερνοῦσαν τὸ κολὺ λίγες μέρες ἢ ἔστω καὶ μερικὲς ἑβδομάδες ἡ τυχές, ἀλλὰ κοιραίως νέαι ἀφορμαὶ θὰ τοὺς ἐχώριζαν καὶ κάλιν. Δυστυχῶς ἡ συγγνώμη τοῦ ἀνδρός της δὲν εἶχε ξυκνήσει μέσα της κανένα ἄλλο αἰσθημα ἐκτὸς ἀκὸ μιὰ σιγμιαία συγκίνησι. Κολὺ γρήγορα ἤρχισε κάλι νὰ εὑρίσκῃ στοὺς τρόκους του κάκοια ἀδικία ἀκέναντί της, κάκοια κροκαταλήψι. Κληγομένη στὸ φιλότιμό της δὲν ἀντελαμβάνετο τί μεγάλη κροσκάθεια κατέβαλε ὁ Μαυρίκιος διὰ νὰ ἐκιφέρῃ μιὰν ὁμαλὴ κατάστασι μεταξύ τους.

Ἴσως τὸ λάθος νὰ ἦταν καὶ δικό του γιατὶ ἐξ ἀρχῆς δὲν εἶχε δείξει ἀρκετὸ χαρακτῆρο, οὔτε εἶχε ἐκιχειρήσει νὰ τῆς ἐκιβληθῇ μένοντας ἐν τούτοις κάντοτε εὐγενὴς καὶ κερικοιητικός.

Δυστυχῶς δὲν εἶνε δωσμένο στὸν κανένα νὰ ἐκιβάλῃ τὴν γνώμη του καὶ νὰ καρακινῇ τοὺς ἄλλους μὲ τὸν χαρακτῆρά του νὰ συμμορφοῦνται κρὸς τὰς ἀντελήψεις του. Εἶναι φυσικὸ χάρισμα, τὸ χάρισμα τοῦ νὰ ἐμκνέῃ κονεὶς τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησ. Ὅκοιος δὲν τὸ ἔχει, ἄλλα ἐκιθυμεῖ ἐν τούτοις αἱ ἀκοφάσεις του νὰ γίνονται σεβασταί, δὲν κατορθώνει ἄλλο ἀκὸ τοῦ νὰ ἐκισύρῃ ἐκ' αὐτοῦ τὸ μίσος τῶν ἄλλων.

Ὁ Μαυρίκιος ἀκοφεύγων νὰ κάσῃ ο' αὐτὸ τὸ σφάλμα δὲν εἶχε ἐν τούτοις καμμ τίκοτε ἄλλο μὲ τὴν καλωσύνη του καὶ μαλακότητα τοῦ χαρακτήρος του ἀκὸ τοῦ νὰ κροξευῇ τὴν κεριφρόνησι.

Καὶ κατὰ συνήθεια κάλλον ἀφίνοντας τὰ κρ.γματα νὰκολουθοῦν τὸ δρόμο τους ἐξακολουθοῦσαν κάντοτε τὴν κρώτερη κοσμική τους ζωή.

Δυὸ χρονια εἶχαν κερέλθει καὶ ἡ ζωή τους ἐξακολουθοῦσε ἡ αὐτή. Μὲ τὸν καιρὸ ἐν τούτοις αἱ σχέσεις των ἤρχισαν νὰ βελτιώνονται. Συχνα τοὺς συνέβαινε νὰ μιλοῦν ἄρκετα φιλικά.

Μήκως ἄραγε ἦταν τὸ κρομύνημα κάκοιας εὐτυχίας κοὺ θὰ ἀνέτελε τέλος γι' αὐτούς; Ἡ κακοτυχία κοὺ τοὺς κατέτρεχε μήκως τέλος ἔχε κουρασθῇ; Ἄλλοιμονο! ὄχι! ἀγρυκνοῦσε κάντα ἐκάνω τους.

Ἕνα ἀκόγευμα ὁ Μαυρίκιος χρειάσθηκε κάτι νὰ γράψῃ. Κι' ἐκειδὴ ἔτυχε νὰεὑρίσκεται στὸ σαλονάκι τῆς γυναῖκας του ἐκάθησεστὸ γραφεῖο της. Ἀνοίγοντας ὅμως τὸ «*buvard*» της ἐγλύστρησαν ἀκὸ μιὰ κλαϊνὴ θήκη διάφορες φωτογραφίες μεταξὺ τῶν ὁκοίων διέκρινε ὁ Μαυρίκιος δύο κορτρέτα τοῦ δὲ Ρὸλ.

«Θεέ μου! κῶς εἶναι δυνατόν!», ἐψιθύρισε.

Καὶ διὰ μιᾶς αἰσθάνθηκε ὅλο τὸ αἷμα νὰ τοῦ ἀναβαίνῃ στὸ κεφάλι.

«Ὥστε λοιπὸν τὸν ἀγκαπάει ἀκόμη! Ἦταν λοιπὸν ψεύτικες αἱ ὑποσχέσεις της, ψεύτικες αἱ διοιβεβαιώσεις της;

Τί Φρίκη!»

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔκρεκε νὰ καταρτίσῃ κάκοιο σχέδιο.

Καὶ μὲ ὅλη τὴ συντριβὴ κοὺ εἶχε γίνει μέσα της, εὑρῆκε τὴ δύναμι νὰ τὸ ἀκοφασίσῃ.

Κρῶτα, κρῶτα θὰ τοὺς ἀνήγγειλλε ὅτι εἶναι σρ.ωστη καὶ συνεκῶς ὁ γάμος ἀνοβάλλεται.

Θὰ τὸ ἀνήγγελλε εἰς τὸν κατέρα της.

Ἔκειτα θὰ ἐκαλοῦσε ἕνα γιατρό.

Θὰ ἐμκόδιζε μὲ κάθε τρόκο τὸν Τώνη νὰ τὴν ἰδῇ.

Τὸν Τώνη ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν ἀντικρύσῃ.

Ἔκειτα θὰ εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῇ.

Ἐκεῖνο κοὺ τὴν ἐκλήγωνε κερισσότερο ἀκ' ὅλα, ἦταν ἡ ἀνάγκη νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό ἀκὸ ὅλο ὅλους.

Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἐμκιστευθῇ σὲ κανένα, νὰ χύσῃ δηλαδὴ ἕνα μέρος τοῦ κόνου της σὲ μιὰ καρδιὰ ἄλλη, φιλική, κοὺ νὰ τὴν συμκαθήσῃ, νὰ τὴν κορηγορήσῃ, νὰ ζωῆν ἐλαφρώσῃ.

Ὅλος ὁ ὄγκος τοῦ κόνου της ἔμενε ἀκάνω στὴ δική της κορεισά. Καὶ ἐφρβώτανε ὅτι δὲν θ' ἀνθέξῃ.

Τῆς ὥρες ἐκεῖνες ὁ νοῦς της ἤτανε τρομματισμένος.

Δὲν ἐξέταζε κομμιὰ λεκτομέρεια, δὲν ἀνέλυε τὸ κάθος της, κεριωρίζετ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΤΟΥΦΕΣ ΜΑΛΛΙΩΝ

Εύρηκα τὴ φωτογραφία της στὸ τρομερὸ μαύρο κουτί, ὅπου ἀπὸ δέκα χρόνια ρίχνω, χωρὶς ποτὲ νὰ τὴ σκαλίζω, γράμματα, ἄνθη, τούφες μαλλιῶν καὶ φωτογραφίες. Εἶνε ἡ αἰσθηματική μου συλλογή.

Στὴν ἀρχή, φύλαγα αὐτὰ τὰ κειμήλεια, δίχως νὰ τοὺς δίνω μεγάλη προσοχή, ἁπλῶς ἀπὸ καλοσύνη, γιὰ νὰ μὴ τὰ πετάξω. Ὕστερα λίγο-λίγο ἀγάπησα πολὺ τὴ συλλογή μου—συλλογὴ ἀπὸ μικρὲς χαρές, μικροὺς πόνους καὶ τόσες ἀπογοητεύσεις,—καὶ τώρα μαζεύω τὰ ἐνθύμια μὲ τὴν προγονικότητα ἑνὸς μικροῦ «ραντιέρη», γιὰ νἄχω πολλὰ ὅταν θἄμαι κιὰ γέρος, καὶ γεύομαι, στὴ δύσι τῆς ζωῆς μου τὴν τρυφερὴ καὶ εἰρωνικὴ χαρὰ τῆς ἀναμνήσεως τῶν περασμένων εἰδυλλίων, τόσον μοιανῶν ὅταν τὰ περγούσαμε, καὶ τόσον γοητευτικῶν ὕστερα ἀπὸ καιρό, ὅταν ὁ χρόνος τἄχει μαλάξει.

Τῆς πρώτες ἡμέρες τοῦ πολέμου, ἔκαμα τὴν καταγραφὴ τῆς συλλογῆς μου... Μέσα ἀπ' τοὺς φακέλους ξεπετάχτηκαν μποῦκλες μαλλιῶν ἄνθη ξεραμένα, ἄκρες κορδελλῶν. Ξαναβρῆκα φωτογραφίες ποὺ τὰ πρόσωπά τους μοῦ ἦσαν τώρα σχεδὸν ἄγνωστα, εἶδα ὑπογραφὲς ποὺ τὰ ὀνοματα δὲ μοῦ θύμισαν κιὰ τίποτα, καὶ ἔμεινα σὰ βλάκας, μὲ μιὰ μπούκλα μαλλιὰν σὲ κάθε χέρι, μὴν ξέροντας κιὰ σὲ ποιο φάκελο νὰ ξαναβάλω τὴν κάθε μιά.

—Ξιν θά... ὲ δοῦμε!... Εἶνε τῆς Ἰβόννες;.. ὄχι : ἡ Ἰβόννα δὲν ἦταν τόσο ξανθιά... τῆς Λουκίας ;..Ἀ ! Μπᾶ ! Αὐτὴ ἦταν μελαχροινή. Αὐτὰ τὰ μαλλιὰ πρέπει νἄταν τῆς Ἰωάννας...

Ἀφίθηκα, λοιπον, στὴν Τύχη, τὴ μονόφθαλμη αὐτὴ θεά, καὶ ταξινόμησα ὅπως ἔλαχε τὴ συλλογή μου, δίνοντας στὴ μιὰ τὰ μαλλιὰ τῆς ἄλλης, ἀναματεύοντας τὴς ἀγάπες καὶ τοποθετῶντας ἀνάμεσα σὲ δυὸ σελίδες τῆς Μιμῆς τὴς βιολέττας ποὺ ἴσως νἄχε μαζέψει ἡ Γεβέρτη. Καὶ ὅταν ἡ τοξινόμησις τελείωσε, εἶπα σ' ἕνα φίλο.

—Ἂν μοῦ συμβῇ τίποτε, νὰ κάψῃς τὸ κουτὶ δίχως νὰ τἀνοίξῃς.—Ὦ θεέ μου! Δὲν θἄκαιγε καὶ πολλὰ πράγματα... Ὦ, τόσο,θὰ κατέστρεφε τὴ φωτογραφία τῆς Ζεζέττας, κι' αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ σκληρὴ ἀπώλεια γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Μουμάρτης. Ρενέ, Γιβέρτη, Βιόρικο. Φεργάνδη, Ἐρκλαντίνα, μοῦ ἀποκαλύπτεστε τὰ ἴδια μάτια, τὰ ἴδια ἔνστικτο, τὸν ἴδιο ὄρκο, κάτω ἀπὸ παράδοξες ἀπόψεις...

Μετάφρασις Κ. ΤΡΙΚ.

Ξενα Ευθυμογραφηματα

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ

Μὲς 'στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία ἐκυλοῦσε μὲ ὅλο τὸν ἀτμό της. Ἦταν ἀργά, ἐν τούτοις ὅμως; κανεὶς δὲν ἐκοιμᾶτο ἀκομη, διότι αὐτὲς τὴ; τελευταῖες ἡμέρες εἶχαν συμβῆ εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτὴν ἐκπιθέσεις λησιῶν, οἱ ὁποῖοι συνεταξειδεύαν εἰς τὸ τραῖνο μ' ἐλήσταευαν τοὺς ἐπιβάτας.Καὶ οἱ σημερινοὶ ταξειδιῶται δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κλείσουν μάτι. Ἔξαφνα, ἠσύχασὲ ὁ κώδων τοῦ κινδύνου. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται σηκώθηκαν στὸ ποδάρι. Στὴ ἴδιο μέρος ἀκριβῶς χθὲς ἔγινε μία ἐπίθεσις μασκαρεμένων λησιῶν. Ἀναμφισβητήτως καὶ τώρα τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε. Πολλοὶ ἐπιβάται ἐτρόμαξαν, πολλαὶ κυρίαι ἐλιποθύμησαν. Σὲ λίγο τὸ τραῖνο ἐσταμάτησε. Ὡπλισμένοι ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ τραίνου καὶ ὁ μηχανικὸς ἄρχισαν νὰ περιέρχωνται τὰ βαγόνια. Θὰ ἔφθαναν ἴσως πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς κινδυνευόντας, διότι οἱ λησταὶ θὰ εἶχαν κιὰ κηδήσει στὸ ἔδαφος. Ἀλλὰ ἤλπιζαν ὅτι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ δώσουν μίαν τελευταίαν βοήθειαν εἰς τὰ θύματα τῆς ἐκιδρομῆς.Ἐπέρασαν ἀπὸ βαγόνι σὲ βαγόνι κι' ἐρωτοῦσαν τοὺς ἐπιβάτας' ὅσο προχωροῦσαν οἱ τὰ πρῶτα βαγόνια ἐφαντάζοντο τὸ τρομαντικὸ θέαμα ποὺ θὰ ἔβλεπαν. Ἀλλὰ ὄχι. Σὲ κανένα δὲν εἶχε συμβῆ τίποτε. Ἕνα μόνο βαγόνι, ἔμενε πρὸς ἐπίσκεψιν: τὸ βαγκόν—λί. Πρὶν εἰσέλθουν ἐκεῖ, ὁ ἐπιθεωρητὴς καὶ ὁ μηχανικὸς ἐπρότειναν ἑκ νέου τὰ περίστροφά τους καὶ, κατόκ ν, θαρραλέοι ἄνοιξαν τὴν πόρτα... Τὸ θέαμα ποὺ ἔβλεπαν δὲν ἄφηνε ἀμφιβολία ὅτι ἦτον ἀποτέλεσμα τῆς ληστρικῆς ἐκιδρομῆς : Ἀλλαφιασμένος, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνάστατα, τὴν κιτζάμα σχισμένη, ἕνας νέος κύριος εὑρίσκετο εἰς τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο. Κι' ἐκάνω στὸ κραββάτι τῆς κομπίνας μιὰ γυναῖκα, ὁλόγυμνη, λιπόθυμη, ἐξέβαλε βαθεῖς στεναγμούς. Φαίνεται ὅτι καὶ οἱ δύο θὰ ἔκαμαν μὲ τοὺς ἐκιδρομεῖς μίαν ἄνισον πάλην.

— Σεῖς ἐκτυπήσατε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ;

— Δηλαδή... ἐμεῖς... ἢ καλλίτερα...ὄχι ἐγώ.. Ἡ κυρία.

— Τί συνέβη ;

— Μά, τίποτε... τίποτε ἀσύνηθες... σᾶς βεβαιῶ...

— Τότε, ποιὸς εἶσθε καὶ ποία εἶναι ἡ κυρία ;

—Εἶμαι ὁ κ. Μενέλαος Λαρυγκό, καὶ ἡ κυρία... εἶνε ἡ σύζυγός μου ἀπὸ χθὲς τὸ πρωΐ.

— Μά, δὲν βλέπω τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον ἐτραβήξατε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου...

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω...Ἀφοῦ ἐκαντρευτήκαμε χθὲς τὸ πρωΐ... ἀπόψε εἶναι ἡ πρώτη νύχτα..., ποὺ περνοῦμε μαζῆ... Ἡ κυρία ἐλιποθύμησε.. ἔχασε τὸς αἰσθήσεις της... καὶ ἐχρειάσθηκε μιὰ βοήθεια.. Βοηθήστε με, κύριε, νὰ τὴν κείσω, ὅτι αὐτὸ ποὺ τῆς ζητῶ δὲν εἶνε κανένα καινούργημα καὶ ὅτι εἶνε τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου . . .

***

Ὅταν τὸ τρένο ξεκίνησε καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐκινήλθε εἰς την θέσιν τον, ἕνας κύριος τὸν ἐρώτησε :

— Συνελάβατε τοὺς λησταί ;

— Ὄχι. Ἀλλὰ μία κυρία εἰς τὸ βαγκόν-λί... συνέλαβε.

R. Fredebert

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΑΡΟΣ

('Απόσπασμα)

Σὰν τὸ χειμόπωρο μαραίνω
Μὲ τὴν κποή μου, ὅθε διαβαίνω,
Ἀντρα μεγάλα καὶ μικρά,
Καὶ στρώνω λούλουδα δροσάτα
Στὴ διοβατάριση μου στράτα
Ξεφυλλισμένα καὶ νεκρά.

Τὸ κρύο μου μέτωπο στολίζω
Μὲ ἀσφόδελους καὶ καθρεφτίζω
Τὴν ὠμορφιά μου σὰ νερά,
Κι' ἡ ὠμορφιά μου τὰ θολώνει,
Καὶ κρύφτει ὁ φλοῖσβος τὸ τρυγόνι
Ποῦ κλαίει, χαμένη του χαρά.

Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ σιάνια δάση,
Νὰ κελαϊδοῦνε τἄχω μάση,
Στὸν Ἄδη μου ὅλα τὰ κουλιά.
Μὰ κ' ἡ φωνή τους στοιχειωμένη
Μέσ' τὸ ξερὰ κλεωνάρια μένει
Καὶ τρίζοντ σὰν βροχνὰ βιολιά !

Βροχνὰ βιολιά, ποὺ συνοδεύουν
Τὰ φύλλα τους, γιὰ νὰ χορεύουν,
Στὸ ὀγρὸ τὸ χῶμα ρυθμικά,
Καὶ μόνο ὀρθά, παλληκαρίσσα,
Χλωρά, στοὺς τάφους κυπαρίσσα
Βιγλίζουν μαῦρα μυστικά.

Λάμπρος Πορφύρας

ΑΓΑΠΗ

Πολὺ κρυάκι μου χλωμὸ μὲς' στῆς καρδιᾶς τὰ βάθη
κ' ἔβγκα χρόνος καὶ καιροὺς μονο μὲ τ' ἀρωμά σου
τὰ κέταλά σου τὰ λευκὰ δὲν λέρωσαν τὰ πάθη
ἀγάπη!σκύβω ταπεινὰ μπροστὰ στὴν παρθενιά σου.

Σὲ λάτρευα ! καὶ στοργικὰ σὲ φύλαξα βαθειὰ μου
σὰν τὸ μυυρμπούκι ποὺ βαθειὰ κρύβει τὴν εὐωδιὰ
εἶχες τὴ θέρμη τῆς καρδιᾶς ἥλιο τὰ δάκρυά μου
σὲ πότισαν πολλὲς φορὲς κάποια παλιὰ βραδυὰ.

Καὶ τώρα νοιώθω μέσα μου, ἀγάπη, ν' ἀργοσβύνῃς
καὶ κλαίω μόνος, ἔρημος μιὰ δύση θλιβερὴ.
μὰ στῆς στερνὲς τὶς λάμψεις σου τὸ μάγο φῶς σου
[χύνεις
σὲ μιὰ ψυχὴ π' ἀγάπησε, σὲ μιὰ ζωὴ πικρή !

Β.

Μεταξὺ ἀέργων.

— Τί κρῖμα ποὺ τελείωσε ἡ ἀπεργία ! Ὅσο διαρκοῦσε μᾶς ἐνόμιζαν τοὐλάχιστον γιὰ ἐργάτες.

— Ἤρθε ὁ γιατρός, κύριε.

— Δὲν δέχομαι κανένα. Πές του πὼς εἶμαι ἄρρωστος.

— Μήπως γνωρίζετε τὸν κ.. Ἀλεβιζόπουλον ;

— Ἐξ ὄψεως μόνον τὸν ξέρω, τὸ ἐπώνυμόν του δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι.

Προεκλογικὴ περιοδεία :

—Ἀγαπητοί μου συμπολῖται. Φθάνουν ποιὰ τὰ λόγια καὶ αἱ ὑποσχέσεις ! Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τῶν πράξεων. Ὅταν μὲ ψηφίσετε λοιπόν, θὰ σᾶς κάνω μιὰ πλατεῖα εἰς τὸ χωριό σας.

Μοντερνες Αγαπες

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

LVI

Ὦ Σύλβιε, ὅταν τὰ βήματά σου σὲ φέρνουν μακρυὰ ἀπὸ μένα στοὺς δρόμους τοῦ βουνοῦ, εἶνε τὸ βλέμμα μου ποὺ βλέπεις νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ μαῦρα φρουῦτα τῶν βατόμουρων ;

Εἶνε ἡ φωνή μου ποὺ τραγουδάει στ' αὐτί σου, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ στρωμένα πλαριὰ τῶν πευκων ;

Εἶνε τὸνομά μου ποὺ ψιθυρίζει τὸ νερό, παίζοντας μὲ τὰ χαλίκια ;

Κι' ὅταν περπατεῖς χαμογελῶντας, πές μου, Σύλβιε, ἐνθύμησή μου στὴν μειδιᾶς ;

LVII

Ἔχω ἀκαλὰ μαξιλάρια καὶ μεταξωτὲς ρόμπες' θἀμποροῦσα νὰ ξαπλωνόμουν καὶ νὰ ὀνειροπολοῦσα ὅλη τὴ μέρα, ἀφίνοντας τὰ ὄνειρά μου δαχτύλια κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῶν δαχτυλιδιῶν τους.

Μὰ τί εἶνε αὐτό ;

Θέλω γιὰ ν' ἀκουμπῶ τὸν κοῖλο σου ὦμο, τὸ γλυκὸ καταφύγιο τῆς ἀγάπης ὅπου κρίβω τὸ μέτωπό μου.

Δὲν θέλω καρὰ μιὰ σόρκα νὰ τυλίγεται στὴ μέση μου, τὰ εὔστροφα καὶ δυνατά σου μπρά τσα ποὺ λυγίζουν τὰ νεφρά μου. Δὲν θέλω ἄλλο δαχτυλίδι στὰ χέρια μου ποὺ εἶνε καὶ διπά σου, καρὰ τὰ δόντια σου ποὺ καίζωνται, τὰ κλεῖς σιγά, καὶ κάνουν κάνω στὸ κεπσὶ μου ἕναν κορελάνιο κύκλο.

LVIII

Δὲν θὰ σοῦ κῶ πόσο σ' ἀγαπῶ, Σύλβιε, δὲν ξέρω κιά.

Θὰ βάλω τὸ μάγουλό μου κάνω στὸ φλοιὸ τῆς ἀρύας, τὸ δέντρο τῆς δύναμις καὶ τῆς κερηφάνειας καὶ θὰ τοῦ κῶ :— Ἂς κατάξω ἕνα σου φύλλο σ' ἐκεῖνον ποὺ φέρνει τὴν ὑπερηφάνεια στὸν ἔρωτά μου.

Θὰ κάγω στὴ γεκλιμάτη σημώδα ποὺ τρέμει, τὸ ὀνειροπόλο δέντρο, σὰν μιὰν ἀχτίνα τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ θὰ τοῦ κῶ: "Ἂς κατάξῃ τὸ φύλλο σου ὡς ἐκεῖνον ποὺ ἔχει ὅλον τὸν ἔρωτά μου, γιὰ νὰν τοῦ κῇ τὴ γλύκα του.

Θὰ κάγω στὴν ἀλεζιὰ ποὺ τὸ φθινόκωρο χρυσαίνει, τὰ δέντρο μὲ τὰ κολύτιμα φρουῦτα κιὸ ὥμορφα κι' ἀπὸ τὰ στολίδια, καὶ θὰ τοῦ κῶ : "Ἂς κατάξῃ τὸ φύλλο σου ὡς ἐκεῖνον ποὺ ἔχει ὅλον τὸν ἔρωτά μου, γιὰ νὰν τοῦ κῇ τὴ γλύκα του.

Θὰ κάμῃς ἕνα μπουκέτο ἀπ' τοὺς λεπτοὺς ἀγγελιοφόρους καὶ θὰν τ' ἀφήσῃς νὰ μαραθῇ κάνω στὴν καρδιά σου.

LIX

Ἀγαπῶ αὐτὲς τὶς βαθειὲς καὶ παθητικὲς ζαρωματιὲς ποὺ ἡ ἡδονὴ σκάβει στὴν ἀλαγμένη σου ὄψη, ὅταν ἡ σάρκα σου ξῇ μέσα μου, ὅταν δὲν κάνωμε καρὰ ἕναν ἄνθρωπο.

Εἶνε δυὸ στενὲς χοράδες ὅπου βυθίζουνται ἐκκινίδυνες σκιὲς ὅπως ὁ ἔρωτας, ὅπως ὁ θάνατος.

Εἶνε τὰ σημεῖα τοῦ σχεδὸν ἀλγεινοῦ μυστηρίου ποὺ τὸ μυτερὸ νύχι τοῦ πόθου χαράζει ἐκεῖ, καὶ μέσα στὴν τρέλλα της, περνῶντας, ἡ ὑπέρτατη μέθη τα σβύνει,

Ἀλλὰ κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα ποὺ σὲ θέλει, τὸ ἀόρατο χέρι θὰ ξανάρθῃ νὰ σὲ μαρκάρει ἀκόμα στὸ πρόσωπο, νὰ σκάψει αὐτᾶ τὰ δυὸ αὐλάκια ὅπου χάνονται τὰ φιλιά μου. Ἀγαπῶ αὐτὲς τὶς βαθειὲς καὶ παθητικὲς ζαρωματιές.

LX

Δὲν ξαίρω ἂν ἤρθες, ἂν ἔφυγες, ὀνειρεύτηκα;

Αὐτὸ τὸν κρότο τὸν ἔκαμεν ὁ ἀέρας στὸ παράθυρο, ἢ γάττα θέλοντας νὰ 'μπῇ ; Ποιὸς κτύπησε ; Ἕνα καρύδι πέφτοντας πάνω στὴν σκάγη ;

Ἦταν τὸ κρόσωπό σου σκυμμένο πάνω στὸ δικό μου αὐτί, ἢ σκιὰ ποὺ μόλις διέκριν ο; ἢ ἕνα ἐρωτικὸ φάντασμα βγαλμένο ἀπ' τὴ νύχτα γιὰ νὰ γελάσῃ τὴ μοναξιά μου ;

Ὀνειρεύτηκα ;

Τὰ λυκηρὰ κουλιὰ τῶν σκοταδιῶν φωνάζανε, χθὲς τὸ βράδυ, τὰ ἄκουσα. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἄλλη φωνή, πάνω στὸν ὦμο μου, αὐτὸ τὸ τρελλὸ ἀγκάλιασμα ποὺ γελάει τὸν ὕπνο...

Δὲν ξαίρω ἂν ἤρνες, ἂν ἔφυγες.... Ὀνειρεύτηκα ;

LXJ

Ὦ ! νὰ ἤμουν μέσα στὰ χέρια σου ἕνα κρᾶγμα ὅλως διόλου μικρὸ ποὺ νὰ φέρνεις πάντοῦ .

Νὰ εἶμαι τὸ νερὸ ποὺ πίνεις, τὸ λουλούδι ποὺ μυρίζεις,ὁ ἀέρας ποὺ λούζει τὸμετωπόσου.

Νὰ μὴν κυβεργάω τίποτε κιὰ μέσα στὸ σῶμα ἢ μέσα στὴν ψυχή μου, νὰ ξεχάσω ὅτι ζῶ γιὰ νὰ αἰσθανθῶ καλλίτερα τὴν ζωή σου νὰ τραγουδεῖ μέσα μου.

Μετάφρ. Κ. ΤΡΟΥΚΙΔΗ

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 14
14 ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ
Μὴ ἀμελεῖτε νὰ ἀναβλέψετε ἐπὶ τὸν πίνακα τῶν ὑπολοίπων ὑπο-ψηφίων, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἐκλεγῶσιν τὰ ἕξ ἀξιοπρεπέστερα ἄτομα.

Νέον ἀνέκδοτον μυθιστόρημα ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ—ΣΜΑΡΑΓΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τυλίχτηκε ὕστερα μὲ τὸ σκοῦρο ἐκεῖνο μαγδύι, τὸν πλατὺ καὶ πολύκτυχο, πῆρε σὲ μιὰ σάκκα κάτσινη τὶ πολύτιμά της,— ἐκεῖνα ποὺ εἴπαμε,—ἔκαμε τὸ σταυρό της καὶ σιγὰ - σιγὰ ξεκλείδωσε τὴν πόρτα της.

Ἡσυχία, κανείς... Ὅλοι στὸ ἀρχοντικὸ κοιμῶνταν...

Πέρασε τοὺ; διαδρόμου, κατέβηκε τὶς σκάλες ἔφτασε στὸ μεγαλο ι ν τ ρ ό ϊ τ ο ρ, ἄνοιξε τὴν ξόκορτα, ξανάκανε τὸ σταυρό της καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Μιὰ στιγμὴ μόνο κοντοστάθηκε καὶ ξεκίνησε θαρρετά.

Ἡ ἰδέα πὼς ἔφευγε τὸ κακό, τὴν ἁμαρτία, τῆς ἔδινε δύναμη καὶ βῆμα ἀντρίκιο.

Ἤξερε ποὺ πήγαινε.

Οἱ νυχτερινοὶ διαβάτες, οἱ βιρδιάνοι, οἱ στρατιῶτες, οἱ μαρκοῦτσοι, τὴ διεκτύρωναν, τὴν ἔβλεκαν καὶ μερικοὶ τὴν καλησπέριζαν.

Μὰ κοιὸς μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς τὸ ξανθὸ κι' ἄσπρο ἐκεῖνο ἀρχοντόκουλο, ποὺ ὁ μανδύας τὸ ἔδειχνε καὶ ψηλὸ, καὶ μεγάλο, ἦταν ἡ Σμαράγδα τοῦ κόντε-Φιόρη !...

Β'.

Ἕνας τοῖχος ἄσπρος, χοντρὸς καὶ χαμηλός, μιὰ μαύρη μικρὴ καγγελόπορτα, πλεγμένη μὲ κισσούς...

Δὲν ἔφεγγε ἀκόμα καλὰ ἡ χαραυγή, μὰ γυάλιζε καὶ ἕνας μετάλλινος κρίκος κρεμασμένος ἀπὸ ἕνα σχοινί.

Ἡ Σμαράγδα τράβηξε δυνατὰ αὐτὸ τὸν κρίκο κι' ἕνα κουδούνι σάν κομπάνα ἀντήχησε στὴν ὀρθρινὴ σιγαλιά. Πόσο γλυκὸς κι' ἀνοιχτόκαρδος τῆς φάνηκε αὐτὸς ὁ ἦχος! Κι'ὁ οὐράνιος Παράδεισος ἂν εἶχε κουδούνι στὴν πόρτα, ἔτσι θὰ χτυποῦσε . . . Μιὰ στιγμή, ἡ Σμαράγδα φαντόστηκε πὼς ὁ Ἴδιος ὁ Ἅγιος Πέτρος θἀρχόταν νὰ τῆς ἀνοίξῃ. Μὰ ὄχι . . . Ἦταν ἕνα κοριδι ὡς δεκαπέντε-δεκάξι χρονῶν, ἕνα μαλογεροπαίδι μὲ μαῦρο ράσο, ξεσκούφωτο, μὲ χρυσᾶ μαλλιά, μὲ κόκκινα μάγουλα, μὲ γαλανὰ μάτια, χωριατόπουλο βέβαια ἀπὸ τὴ ράτσα τῶν ξανθῶν βουνήσιων τοῦ νησιοῦ, μὰ ποὺ τῆς Σμαράγδας τῆς φάνηκε ἀληθινὸ ἀγγελάκι.

Χωρὶς νἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἀπὸ τὰ κάγγελα, ὁ μικρὸς τὴν κοίταξε ἀπὸ κάνου ἴσαμε κάτου καὶ λεπτή, βρεχνιασμένη λιγάκι φωνή, τὴ ρώτησε :

—Τί ὁρίζει τὸ ἀρχοντόκουλο ;

Γιατί, φυσικά, δὲν ἔβλεκε καρὰ ἕν' ἀρχοντόκουλο, ποὺ καὶ τοῦ φάνηκε ὡραῖο σὰν ἄγγελος.

—Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν ἄμπο Ἡγούμενο, ἀποκρίθηκε ἡ Σμαράγδα χοντραίνοντας ὅσο μποροῦσε τὴ φωνή της. Ἔχω νὰ τοῦ κῶ κάτι σκουδαῖο.

—Ὁ ἅγιος Ἡγούμενος εἶναι στὸν ὄρθρο, τὴν πληροφόρησε ὁ μικρός. Ἂν θέλῃ τὸ ἀρχοντόκουλο νὰ τὸν κατρεφέσῃ ὡς μισὴ ὥρα...

—Καὶ μία, καὶ δύο. Ἀνοιξέ μου.

Ὁ μικρὸς ξαναπλείδωσε τότε τὴν καγγελόπορτα κι' ἡ Σμαράγδα τὸν ἀκολούθησε στὰ στρατόνια ἑνὸς μεγάλου κήπου. Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ κεντρικὸ κτίριο τοῦ Μοναστηριοῦ, ποὺ ἔμοιαζε μὲ κύργο, ἀνέβηκαν μιὰ κέτρινη σκαλίτσα, πέρασαν μιὰ ἀψιδωτὴ πόρτα καὶ ἀπὸ ἕνα κοριντόρο, βρέθηκαν σὲ μιὰ μεγάλη σάλα.

—Τὸ ἀρχοντόκουλο μπορεῖ νὰ κάτσῃ ἐδῶ καὶ νὰ κατρεφέσῃ. Ἐγὼ θὰ κῶ τοῦ ἁγίου Ἡγουμένου.

Ὁ μικρὸς ἔφυγε τρέχοντας νὰ γυρίσῃ στὴν ἐκκλησιά. Ἡ Σμαράγδα κάθησε σ' ἕνα μαῦρο ξύλινο κάγκο, μὲ σκαλίσματα, καὶ γυμνὸ ἀπὸ κάθε στρωσίδι. Ἦταν τόσο χαρούμενη ὅσο καὶ κουρασμένη. Πεζῆ εἶχε κάμῃ ὅλο σχεδὸν τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὡς τὸ Μοναστήρι. Μόνο γιὰ κανένα τέταρτο εἶχε ἀνεβῇ σ' ἕνα χωριάτικο κάρρο, ποὺ περισσότερο τὴν κούρασε μὲ τὸ τράνταγμά του. Κατέβηκε σ' ἕνα τρίστρατο, τῆς ἔδιξαν τὸ δρόμο τοῦ Μοναστηριοῦ κι' ἐξακολούθησε μὲ τὰ πόδια. Τὴν ἐνοχλοῦσαν καὶ τἀσυνήθιστα παπούτσια — οἱ χοντρὲς σάνες τοῦ ἀδερφοῦ της,— καὶ τἀσυνείθιστα ροῦχα. Ἡ ἀστροφεγγιὰ μόλις τῆς ἔδειχνε τὴν ἀσπράδα τῆς στιμοσιᾶς ποὺ ξεχώριζε στὴ μαυρίλα τῶν ἐλιαίων. Πῶς θὰ φοβόταν μονάχη, νύχτα, στὴν ἐρημη ἐξοχή, ἂν δὲν εἶχε τὴν ἐλπίδα της στὸ Θεὸ καὶ τὴν πεποίθηση πὼς Αὐτὸς τὴν ὁδηγοῦσε ! Καὶ νά, ἔφτασε χωρὶς νὰ πάθῃ τὸ παρομικρό, χωρὶς νὰ τῆς τύχῃ κανένα κακὸ συναπάντημα.

Τώρα καθόταν, ξεκουρτζόταν, κοίταξε γύρω της καὶ περίμενε νὰ τελειώσῃ ὁ ὄρθρος...Ἀπὸ μακρυὰ ἔφτανε στ' αὐτιά μας ἡ ψαλμωδία. Ἀκόμα καὶ μιὰ ἀμυδρὰ μυρωδιὰ λιβανιοῦ...

Ἡ σάλα ἐκείνη ἔμοιαζε μὲ τὴ σάλα τοῦ γυναικίου Μοναστηριοῦ τῆς χώρας ποὺ τὴν ἤξερε. Μὰ τόσο πολύ, ποὺ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἐνόμιζε πὼς θἄμπαινε ἡ Θέκλα... Ἔτσι κι' ἐκεῖ τὰ ἔπιπλα ἦσαν ξύλινα, μαῦρα κι' ἄστρωτα, καὶ γυμνὰ τὰ σανίδια τοῦ πατώματος, κι' ἄσβεστοχρισμένοι ἀπὸ μεγάλες εἰκόνες ἁγίων, δεσποτάδων,καλογέρων, βασιλιδῶν καὶ δογῶν. Ἡ μόνη διαφορὰ ἦταν πὼς στὸ γυναίκειο Μοναστήρι οἱ εἰκόνες ἦταν οἱ περισσότερες γυναικῶν : Παναγίες, Μαγδαληνές, Μυροφόρες, Παρθένες μάρτυρες καὶ καθεξῆς. Ἐδῶ ὅλες ἀντρίκιες. Δὲν ἔβλεπες οὔτε μια Παναγία.

***

Σὰ λίγο, ἡ χαρά, ἡ γλυκειὰ προσδοκία κατανίκησε τὴν κούραση κι' ἡ Σμαράγδα, μονάχη πάντα, σηκώθηκε κι' ἐκλησίευσε ἕνα παράθυρο.

Ἀπὸ κεῖ φτινόταν ἡ ἐκκλησία, φωταγωγημένη, στὸ βαθος μιᾶς μεγάλης αὐλῆς.

«Γιατί δὲν πάω καλύτερα ἐκεῖ, συλλογίστηκε, νὰ κατρεφῶ ἀκούγοντας καὶ τὰ θεῖα λόγια ;»

Τώρα ἔφεγγε καλά. Κοὶ χωρὶς ὀδηγό, ἡ Σμαράγδα μπόρεσε νὰ βρῇ στὴν αὐλὴ καὶ νὰ χωθῇ στὴν ἐκκλησούλα.

Μόνο τὸ καλογεροπαίδι τὴν εἶδε, μὰ κι' αὐτὸ δὲν τῆς εἶπε τίποτο. Οἱ καλογέροι μὲ τὸν Ἡγούμενο, καμμία εἰκοσαριά, ἦταν τόσο βυθισμένοι στὴν προσευχή τους, ποὺ κανένας δὲν ἐγύρισε ἀπὸ τὸ στασίδι του γιὰ ἰδῇ τὸ ἀρχοντόκουλο ποὺ μπῆκε.

Ἡ Σμαράγδα στάθηκε κεῖ κίσω κίσω καὶ τοὺς κοίταξε, τοὺς ἐξήτασε.

Αὐτοὶ τώρα θἄτανε σύντροφοί της, οἱ δικοί της, οἱ ἀδελφοί της...

Ὁ Ἡγούμενος ἦταν γέρος, κάτασπρος, ψηλὸς κι' ἀδύνατος σαν ἀληθινὸς ἀσκητής.

Κι' ἄλλοι δυὸ—τρεῖς ἦταν γέροι. Ἴσως καὶ κιὸ γέροι ἀπὸ τὸν Ἡγούμενο. Ἦταν ὅμως καὶ μεσόκοποι καὶ νέοι μ' ὁλόμαυρα ἢ ὁλόξανθα γένεια καὶ μαλλιά. Ἦταν καὶ χοντροί, καὶ κοιλοράδες. Ἕνας νέος, μελαχροινός, κομμὶ τριανταριὰ χρονῶν, ἔμοιαζε στὸ πρόσωπο τοῦ Δραγανίγου. Τὸν ἀντικίθησε ἀμέσως. Ἕνας ἄλλος, ἀκόμα κιὸ νέος, κασταν ός, ἔμοιαζε τοῦ ἀδελφοῦ της τοῦ Μιχάλη. Αὐτὸν τὸν συμπάθησε στὴ στιγμή. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους τὸν Ἡγούμενο. Τί ἅγιος ἄνθρωπος ποὺ φαινόταν ! . .

Ὁ ὄρθρος τελείωσε, τὰ κεριὰ ἔσβησαν καὶ οἱ καλόγεροι, ἕνας—ἕνας ἢ δυό—δυό, ἔβγαιναν γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ κελιά τους. Παραμέρισε ἀπὸ τὴν πόρτα ἡ Σμαράγδα καὶ τοὺς

ΕΛΠΙΔΑ

1
Κάθουμαι σὲ βράχου σῶμορφ' ἀρ ιγιάλι κ.' ἀγναντεύω γύρω μαγεμένα κάλη.

2
Μὲ τὸ δαχτυλό μου χόρξα κεῖ χάρω τὸ γλυκό 'νειρό μου στὴν ὑγρὴ τὴν ἄμμο.

3
Κι' ἤρθε κῦμα σιγαλὸ ἀπαλὰ τὸ σβύνει κάτω ἀπὸ τὸ γιαλὸ συλλογιὰ μοῦ δίνει.

4
Ἔτσι μᾶς συμβαίνει. Ἔτσι στὴν ψυχή μας κάθε μας ἐλπίδα εἶναι χαραγμένη.

5
Κι' ἔρχεται ὁ χρόνος
καθὼ ἕνα κῦμα
σβύνει ὁλοτρό τι:
κοὶ μᾶς μένει ὁ κόνος.

Ἀθῆναι *Γ. Τσιώνης*

Οἱ ὑποψήφιοι τοῦ δημοψηφίσματος

Τηλέμαχος Κόκκινος
(Ἀθῆναι. Μεταξοεργεῖον)

Μεταξύ τῶν Ἀναγνωστῶν μας

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕΙΩΝ

Λυποῦμαι, διότι θ' ἀποδόσω εἰς μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ψηφοφόρους τοὺς μετέχοντας εἰς τὸ Δημοψήφισμα τῶν Συνοικεσίων τὴν εὐθύνην διὰ τὸν περιορισμὸν τῆς κινήσεως τοῦ δημοψηφίσματος, τὸν ὁποῖον ἀναγκάζομαι νὰ ἐφαρμόσω ἀπὸ σήμερον.

Ἀπὸ τῆς κρίσεως ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν προεκήρυξα τὸ δημοψήφισμα, ἐτόνισα ἐπανειλημμένως ὅτι οἱ ψηφοφόροι δὲν πρέπει νὰ ψηφίζουν πρόσωπα ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως αὐτῶν. Καὶ βεβαίως ὅτι οἱ ψηφοφόροι μετέχοντες τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ συνεμορφοῦντο πρὸς τὴν παρακλησίν μου αὐτήν, ἐδημοσίευα μὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην τὰ ὀνόματα τῶν ψηφιζομένων, μὲ τὸς λεπτομερείας τῆς διαμονῆς των καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ψήφων.

Ἀτυχῶς ὅμως πολλοὶ ψηφοφόροι – ὄχι βεβαίως ἐκ κακῆς πίστεως, ἀλλὰ χάριν ἀστεϊσμοῦ κακῶς ἐννοουμένου – ἤρχισαν νὰ ψηφίζουν διάφορα πρόσωπα, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν συγκατάνευσίν των ἢ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς ἰδιότητος αὐτῶν δὲν ἠδύναντο νὰ μετάσχουν εἰς τὸ δημοψήφισμα, ὡς ἐπὶ παραδείγματι κυρίαι ἀνανδρευμέναι καὶ κύριοι νυμφευμένοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔπρεπε νὰ ψηφίζωνται ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ψηφοφόρους των.

Ἀφ' ἧς ὅμως ἐδήλωσα καθαρὰ ὅτι κάθε ὑποψήφιος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα τὴν θέλησίν του, παρακαλεῖται νὰ ζητῇ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὀνόματος του ἐκ τοῦ καταλόγου, κατεκλύσθη τὸ γραφεῖον μου [πλῆθος ἐπιστολῶν κυρίων καὶ κυριῶν ζητούντων τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὀνόματός των. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι πρὸκ ρύσσουσα τὸ δημοψήφισμα οὐτὸ ἐστήριξα πολλὰς ἐπὶ τὴν ἐπιτυχίαν του ἐλπίδας, μὲ λύπην ὅμως εἶδα ὅτι πολλοὶ τῶν ψηφοφόρων δὲν μ' ἐννόησαν ἢ δὲν ἠθέλησαν νὰ μ' ἐννοήσουν. Λυποῦμαι, διότι δὲν ἐιμπορῶ, κατὰ τὰ δεχθῶ τὰς αἰτήσεις τῶν κ. κ. ψηφιζομένων καὶ γ' ἀφαιρέσω τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐψηφίσθησαν κατὰ τὴν θέλησίν των.

Μαζῇ μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ζητησάντων τὴν ἀφαίρεσιν τούτων, βγάζω ἀπὸ τὸ σημερινὸν φύλλον καὶ τὰ ὀνόματα ἄλλων ἐκείνων τῶν ὑποψηφίων οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς παρελθούσης Τρίτης εἶχαν λοβεῖ ἀριθμὸν ψήφων κάτω τῶν 50. Ὁ χῶρος εἶναι πολύτιμος καὶ ἡ ἀναγραφὴ ἐνὸς ὀνόματος ὑποψηφίου, δίκαια ἀπὸ τὸ ὁποῖον φιγουράρει ὁ ὁρ θμὸς 1 ὡς ἀριθμὸς ψήφων, (οὐδὲνα σκοπὸν ἐπιτελεῖ καὶ οὐδόλως εἶναι κολακευτικὸς διὰ τὸν ὑποψήφιον. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπαναθέτουν εἰς τὸν κατάλογον, ἄ; μὲ τὸ ζητήσουν ἐγγράφως καὶ ἐνυπογράφως οἱ ἴδιοι, ἀφοῦ ὅμως πρότερον φροντίσουν νὰ συμπληρώσουν ἀριθμὸν ψήφων 50.

Τοιουτοτρόπως τὸ δημοψήφισμα δὲν σταματᾷ, ἀλλὰ περιορίζεται ἀπ' τὸς εἰς ἐκείνους τῶν ὑποψηφίων, οἱ ὁποῖοι ἀκίδεξαν ὅτι θέλουν νὰ μετάσχουν τοῦδημοψηφίσματος. Ἐπειδὴ δὲν ἔχω καὶ παρακαλῶν ἐμπιστοσύνην ὅτι θὰ μὲ εἰσαποδοσουν οἱ κ. κ. ψηφοφόροι, τοὺς παρακαλῶ, ὅπως διάκις ἀποστέλλουν ψηφοδέλτια, μοῦ συναποστέλλουν καὶ ἐπιστολὴν τοῦ ψηφιζομένου, βεβαιοῦντος ὅτι τελεῖ ἐν γνώσει τῆς ἐνεργουμένης ψηφοφορίας.

Σκληρὸν τὸ μέτρον, ἀλλὰ λογικὸν καὶ ἀναγκαῖον. Ἄλλως δὲν εἰμποροῦμεν ν' ἀποφύγωμεν τὰ σκάνδαλα.

* * *

Κατόκιν τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν ἐχόντων ὀρ θμὸν ψήφων μικρότερον τῶν 50, ἀπομένουν οἱ ἑξῆς ὑποψήφιοι, περὶ τοὺς ὁποίους θὰ στρεφῇ ἤδη τὸ δημοψήφισμα :

Ἀθῆναι.—Σίτσα Σακκαλῆ (προσφυγοπούλο) 132. Λελα Μ. Στειριώτου 212.—Χ. Κοκολέτσος 97.—Γιάννης Χιδήρογλου 173.—Ε. Ἀγαπητὸς 985.–Κ. Παπαγεωργιάδης 105.

Πειραιεύς.—Α. Χριστοφίλης 234.—Νίνα Μελοχρονιοῦ 324. Πανάγ. Μαιλλίνης 59.

Κωνσταντινούπολις.–Ν. Τσικόπουλος 51.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΨΗΦΙΖΟΝΤΩΝ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα διαφορα ψηφοδέλτια, διὰ πολλὰς καὶ πολλοὺς ὑποψηφίους. Ἐπειδὴ τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων τούτων ἀφῃρέθησαν ἤδη, καὶ τὰ ληφθέντα ψηφοδέλτια ἀκυροῦνται, (πλὴν ἐκείνων, διὰ τῶν ὁποίων ψηφίζονται οἱ ἀνωτέρω ἀναγραφόμενοι), τῶν κεντηκονταλέπτων προστιθεμένων εἰς τὸ κοσὸν διὰ τὴν ποστ«α.

Οἱ ἀποστείλαντες αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ψηφοδέλτια εἶναι οἱ ἑξῆς: Ἀρ. Ἀετόπουλος, Νεῖνα Κολλύρη, Ἰω. Ματόπουλος, Μ. Κομνηνοῦ, Γ. Κοζόρης, Π. Κανελλόπούλου, Θάνος Σωρίδης, Α. Παντελιδάκης, Κ. Φιρλίγκος, Σπ. Μαρούδας, Ν. Σορμουσάκης Β. Βοκλαδόπουλος, Ἰ Μεργαμένος, Κ. Σ. ρόβος, Κ. Μαργέτης, Α. Πασούλιο, Ἡλ. Σώρος, Κ. Οἰκονόμου, Ι. Λερωμένος, Κ. Πεκαθεοδωρου, Ε. Καλογεροπούλου, Σταμ. Ρουσσκη, Μόρ. Ἀνδρουλιδάκης, Ν. Ρουμελιωτης, Στέφ. Μπλαβάκης, Ἀλ. Βλοσσόπουλος. Μαρ. Βαλφη, Δ. Ἰωάννου, Κ.Κανελλόπουλος, Χρ. Παγουργιώτης, Ἰω. Ἀλεξίου, Ν. Ἀποστολοπούλου, Δ. Ἀναγνωστοπούλου, Ἐλ. Ἀναστασίου, Ἰω. Διακουμάκης, Πανάγ. Μακρινός, Ἰω. Λάσκαρης, Κατ. Βασιτέκη, Γ. Σταθοπούλου, Ὄλγα Δαμηράλη, Μορ. Κοσμᾶ, Ἰω. Πεκαθωτηρίου, Μορ. Ἀναγνωστοπούλου, Γεώργ. Φλιππακόπουλος. Ἐλ. Ἀργυροπούλου, Ἰω. Γιάγκος, Εὐδοξία Πουλοπούλου, Πανάγ. Καβαλλιεράτος, Ἠλ. Μιχοπούλου, Νικολ. Μαντούβαλις, Κ. Κωνσταντίνου, Κατ. Εὐθυμιάδου, Ν. Λιμίδης, Ἐλ. Νικολούλου, Ἰ. Ἀράθας, Ζ Σαμουηλίδης, Παν. Τσάκος, Μαρ. Σαρρῆ, Ἠλιας. Κατούτσα, Ἀνδρ. Ζῶντος, Νικ. Μάρκου, Νικ. Οἰκονόμου, Μ. Σταμουλάκης, Φρ. Κορογοπούλου καὶ Ἄλλοι. Τέγος.

ΝΩΡΑ

Ὁ περιορισμὸς ποὺ ἐπέβαλε εἰς τὸ δημοψήφισμα ἡ ἀγαπητὴ Νόρα μοῦ ἐπιτρέπει, ἐπὶ τέλους, σήμερα νὰ ὁμιλήσω ἐκτενέστερα πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μου.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα πολλὰ κομμάτια πρὸς δημοσίευσ ν. Ἐλάχιστα ἐνέκρινα, ἔμεινα ὅμως εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ὅλην ἐσοδείαν, διότι τὰ μειονεκτήματ ι τῶν ἀπορριφθέντων ἔργων δὲν εἶ.ε τόσον οὐσιῶδη, ὅσο μερικὲς ἀνοστολογίες ποὺ μοῦ ἔστειλλαν ἄλλοτε πολλοὶ συνεργάται –ἀναγνῶσται μου.

Κυ ἀρχίζω ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ κ. Γιάννη Ἀρμίτη. Εἶνα ἡ ἱστορία μιᾶς Μεγάλης Ἑβδομ δος, τὴν ὁποίαν μ ριοκὶ ναυτικοὶ περνοῦν σ' ἕνα καράβι, ποὺ θαλασσοδέρνεται στὸν Ὠκεανό. Ἡ περιγραφὴ εἶνε σχετικῶς καλή, τὸ ὕφος τοῦ γράφοντος εἰλικρινὲς καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀφηγήσεως φυσική. Λείπει ὅμως κάτι τι: Μια ἰδέα, ἕνα συμπέρασμα, κάτι ποὺ νὰ διικαιολογῇ τὸ γιατὶ ἔγράφη αὐτὸ τὸ διήγημα καὶ γιατί... δημοσιεύεται. Μία ἁπλῆ περιγραφὴ δὲν ἐκανοποιεῖ τὸν ἀναγνώστην, ἂν δὲν εἶνε γραμμένη ἀπὸ κάνναν ἐκλεκτήν. Καὶ ὅταν δὲν εἰμποροῦμε νὰ κάμομεν θαυμασίαν τὴν περιγραφήν, στηρίζομεν τὸ ἔργον μας εἰς μίαν κεριπέτειαν, εἰς μίαν ὑπόθεσιν ἐνδιαφέρουσαν ἢ, τέλος, εἰς μίαν ἰδέα. Δυστυχῶς ὅμως τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος διήγημα δὲν ἔχει τίποτα ἀπ' αὐτά.

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Πάνος Γρ ῆφιας εἰς τὸ κεζὸ τραγοῦδι «τὸ κορμί σου». Μεταχειρίζεται τὰς συνειθισμένας φράσεις, ἕνα ἀπεριγράφῃ τὸ σῶμα μιᾶς γυναικός. Καμμιὰ ἰδέα, κανένα συμπέρασμα. Καὶ ἡ δημοσίευσίς του δὲν θὰ ἐδικαιολογεῖτο.

Τῆς ἴδιας παρατηρήσεις ἔχω νὰ κάμω καὶ διὰ τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Γ. Ξένου, Ν. Οἰκονομοπούλου, Ὀρέστου Παπαμαρκῆ καὶ *Star of Hope*.

Καὶ γιὰ νὰ μὲ καταλάβουν καλλίτερα οἱ ἀναγνῶσται μου, ἂς διαβάσουν τὸ μικρὸ διηγηματάκι ποὺ δημοσιεύεται εἰς τὴν 4ην σελίδα μὲ τὸν τίτλον «Τοῦφες μαλλιῶν». Εἶνε μικρὸ κι' ἐν τούτοις εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ καλλίτερα διηγήματα ποὺ ἐδημοσιεύθησαν κατὰ καὶ εἰς τοὺς στίχους του περιέχει καὶ αἴσθημα καὶ περιγραφὴν καὶ ἰδέαν, καί, κρὸ παντός, ἕνα συμπέρασμα, ποὺ δικαιολογεῖ τὸ γράψιμο τοῦ κομματιοῦ. Τέτοια διηγήματα μποροῦν νὰ μοῦ γράψουν οἱ ἀναγνῶσται μου;

Δὲν ἀρκεῖ ἡ ὁμοιοκαταληξία, κ. Ν. Μελιχρέ, γιὰ νὰ κῆτε ὁτὶ εἶσθε ποιητής. Θεωρεῖτε τέχνην τὸ ὅτι κατωρθώσατε νὰ ριμάρετε εἰς τὸ ποίημά σας τὴν λέξιν «σύρῃ» μὲ τὴ «χαραυγή», τὸ «ὠμορφιές» μὲ τό..«ὠμορφιές» καὶ τὸ «συντροφιά» μὲ τό... «κατοικιά»; (ἀνάγνωθι: «κατοικία»).

Μὴ βιάζεσθε κ. Δ. Μπάκα. Ὅλα δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν τους.

Τὰ ποιήματα τοῦ κ. Τάκη Μηνιάτη εἶνε πολὺ καλά. Θὰ δημοσιευθοῦν.

* * *

Ἔλαβα, διὰ τὸν διαγωνισμὸν, τὰ κεζὰ τραγούδια τῶν δεσποινίδων καὶ κυρίων: Νίτσας Λοιδωρικιώτου, Σ Τσούλκα, Ντόρας Μιράντας, Σ. Π., Σ. Σταυροπούλου καὶ Σ. Σωτήρχου. Ὑπενθυμίζω ὅτι κομμάτια γιὰ τὸν διαγωνισμὸ δέχομαι μέχρι τέλουςΜαρτίου. Οὐδὲν ἔργον λαμβανόμενον μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΖΩΗΝ

(Συνέχεια ἐκτῆ)

— Τί ; κῶς ;... Γιὰ τὶ τὸ κέρασες αὐτὸ τὸ σπίτι ;... ἔ ;...

— Μά, κυρία...

— Φτάνει ! Δὲν ἔχω νὰ σοῦ κῶ τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ζητᾶς, οὔτε τὸ συνηθάω νὰ κάνω τὴ μεσάζον... Ἄκουε, ἀναίδεια, κύριοι ! Γινότανε τέτοια πράμματα στὸν καιρό μας ! ἐκραύγασε, ἐνῶ ὁ ἀτυχὴς νέος κύτταγε ὅπως ὅπως νὰ στρίψῃ. Καὶ χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καμμιὰ ἀπάντησ , ἔκαμε κανονικὴ μεταβολή, ἐνῶ ἡ κυρὰ Φρόσω μέσα ἀπὸ τὴν κουζίνα της ἐξηκολουθοῦσα τὸν ἐξάψαλμό της.

— Νὰ εὐτυχεῖ εἶνε, γιέ μου, οἱ νέοι τὸ σήμερ, ποὺ κυνηγᾶνε τὴς κοπέλλες ὅσαμε τὴν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του:. Οἱ ἀθιάντροποι, μὰ τὴν ἀλήθεια ! Καὶ γιὰ ἰδῆς ποὺ δὲν θἄχῃς τρεῖς κεντάρες στὴ τσέπη του, ὁ ψωμοζήτης... Μωρὲ μοῦτρα γιὰ ἔρωτες !...

Καὶ ἔλεγε καὶ ἔλεγε καὶ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τελειώσῃ γιὰ ὅλο τὸ κρωΐ. Μόλις δὲ ὁ ἄνδρας της γυρίζοντας ἀπ' τὰ ψώνια ἔμπῆκε στὴν κουζίνα, δὲν τὸν ἄφησε οὔτε τὴν ἀνάσα του νὰ κ ίρῃ.

"Ἀκοῦς πράμματα ! Κι' ἐσὺ τί λές γι' ὅλ' αὐτά; Μίλα ντέ ;... "Ενα παλιόκοιτο ἦρθε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ ὄνομα τῆς νυκάρισσας τοῦ ἀπάνω κατώματος. .

— Ποιανῆς ; Τῆς μοδίστρας ;

— "Ετσι φαίνεται.

— Καὶ τοῦ τῶκες ;

— Γιατὶ νὰν τοῦ τὸ κῶ ; Τί τὸ ἤθελε ; Τί νταρσβέρια μπορεῖ νἄχῃ ἕνας ψωμοζήτης μὲ τὴ δεσποινὶς Σάσα ;

— Πῶς τὰ παίρνεις τὸ πράμματα !

— "Ωστε ἐτὸ θὰ τοῦ τῶλεγες τῶνομά της ;

— "Ἐξαρτᾶται. Θὰ τὸν ἐρώταγα τί τὸ ἤθελε.

— Ἀ, ἀκόμα δὲν μπορεῖς νὰ διορθωθῆς ! Γιὰ σκέψου, χριστιανέ μου, τὶ μπορεῖ νὰ θέλῃ ἕνας νέος ἄμα ζητᾷ τὸ ὄνομα μιανῆς κοκέλλας ;

— Καμμιὰ φορὰ μπορεῖ νἄχῃ σοβαρὸ λόγο νὰ τὸ ζητάῃ.

— Μάλιστα ! ἔκαμε δύσπιστα ἡ κυρὰ Φρόσω, ἀλλὰ δὲν ἐξηκολούθησε. Γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔμπαινε τὸ ἀντικείμενον τῆς συζητήσεως, ἡ Σάσα.

— Καλημέρα σας. Τίποτα γιὰ μένα ;

— Ὄχι, τίποτα, δεσποινὶς Σάσα, βαθιὰ νυκί. "Εμπα μιὸ στιγμὴ νὰ σοῦ κῶ.

Καὶ ἡ Κυρ'α Ἀλεκοῦ τῆς διηγήθηκε τὸ ἐκεισόδιον.

— Καὶ εἶσαι βεβαία, κῶς ἐμένα ζητοῦσε αὐτὸς ὁ νέος, κυρὰ Φρόσω ;

— Ἀμή, κοιὸν ἄλλον ; Δὲν κάθεται ἄλλη γυναῖκα στὸ ὅπάνω κάτωμα.

— Καὶ τί νὰ μὲ ἤθελε τάχα ;

— Δὲν ξέρω τίποτα : νὰ σοῦ κάμῃ προτάσεις τὸ δίχως ἄλλο.

— "Α! καὶ κῶς ἤταν ;

"Οταν ἡ κυρὰ Φρόσω τῆς τὸν περιέγραψε, ἡ Σάσα ἐνόησε ὅτι ἐκρόκειτο περὶ τοῦ γείτονός της τῆς ἀντικυρ ῆς; σοφίτς. Καὶ εἶπε:

— Μεγάλο τὸ τουπὲ τοῦ κυρίου νἄρχεται νὰ μὲ ζητάῃ στὸ σπίτι μου. Γιὰ ποιὰ μὲ κέρασε ; Δὲν φτάνει ποὺ μὲ νευριάζει ὅταν κάθεται ὅρες ὁλόκληρες στὸ παράθυρό του γιὰ νὰ μὲ κυττάῃ !

— "Α! κάθεται στὸ ἀπέναντι ;

— Ναί, στὴ σοφίτα.

— Στὴ σοφίτα ! Κι' εἶχε μοῦτρα ναρθῇ νὰ σᾶς ζητήσῃ;

— "Αν ξανάρθῃ, στεῖλε τον στὸ διάολο, κυρὰ Φρόσω. Κι' ἐγὼ ἀπὸ σήμερα θὲ θὰ ξανανοίξω τὸ παράθυρό μου.

— Καὶ δὲ θὰ κάμῃς ἄσχημα, κοκέλλα μου ! τῆς εἶπε ἡ κυρὰ Φρόσω ποὺ εἶχε ἄλλους φόβους.

Καὶ σὲ λίγο, μαλακώνοντας ὅσο μποροῦσε τὴ φωνή της, εἶπε στὴ Σάσα :

— "Αλήθεια, δὲ μοῦκες, εἶδες τὸ νοικάρη μας τοῦ κάτω κατώματος αὐτὲς τῆς μέρας ;

— "Οχι, γιατί ;

— "Ωστε δὲν τὸν εἶδες κῶς ἄλλοιος ; "Α; κρέπει νὰ τὸν ἰδῇ, δὲ θὰ τόνε γνωρίσεις.

— Ποιόν ; "Εκεῖνο τὸ γέρο Παπαγάλο ;

— Γέρο παπαγάλος ἦταν μιὰ φορά. Τώρα ὅμως ἄλλαξε, ξανάνειωσε, σὰν 25 χρονῶν καλλιόμορφι.

— "Α ! κολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ, ἔκαμε ἡ Σάσα σκάζοντας στὰ γέλια. Δὲ φορεῖ λοιπὸν πιὰ ἐκείνη τὴν κρασινιμάνη βελάδα του

— Πᾶν αὐτὰ τώρα. "Εδῶ καὶ μερικὲς μέρες φορεῖ καινούργια ρούχα, ὅλα ἀπὸ κάνω κῶς κάτω καινούργια. Καὶ νὰ δῇς τί ὡραῖα κοντὸ τοῦ κάνει !

— Καὶ κοιὸς ὁ λόγος κοὺ ἄλλαξε ἔτσι !

— Χέ... χέ... κάτι ξέρεις καὶ σὺ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά !

— Ἐγώ ;

— "Ἔτσι φαίνεται.

— Μα ἐγὼ δὲν τοῦ μίλησα ποτέ.

— "Ἀδιάφορο, αὐτὸς σὲ εἶδε.

— Κι' ὕστερα ;

— Σ' ἀγάπησε μὲ μιᾶς!

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμάν !

— Γιατὶ ; Εἶνε πλούσιος.

— Καὶ γέρος !

— "Οχι καὶ τόσο' θὰ τὸν ξιναϊδῆς καὶ τότε μοῦ λές. Μ ἀ φορὰ ὅμως εἴμαστε σύμφωνοι γιὰ τ' ἄλλο ;

— Γιὰ ποιό ;

Ἀκολουθεῖ

30 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

— Δεσποινίδες, ἀλτ ! Κἰς ὅσες ἐγνώρισαν δι' ἀλληλογραφίας πρὸ διετίας τὸν «Κυνηγὸν τῶν Ἀλπεων» καὶ ὅσες θέλουν γνωρίμιαν, μὴ σᾶς φανῇ παράξενον κῶς ἀπὸ στρατιώτης κυνηγὸς εὐρωπαϊκῶν Ἀλπεων, εὑρέθην εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς ! .. Ὑποσχόμενος εἰλικρινῆ ἀλληλογραφίαν, ἀποφεύγω ψευδώνυμα... Σκοπὸς ἱερός. Προτιμῶ ἀπὸ 15–20 ἐτῶν, ἐξ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σύρου, Πατῶν καὶ προσφυγοποῦλες. *Mr FG Demertiades. General Delevery. Zamaika L. I.–U. S. A.*

—Ἀλληλογραφῶ μὲ ἑλληνοποῦλες ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ. Σκοπὸς παρηγοριά. γνωριμία, Φιλία. Προτιμῶνται καὶ προσφυγοποῦλες Μ. Ἀσίας, Θράκης, Κων]πόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀμερικῆς. Γραψατε : Γεώργιον Κακαβίν, λοχίαν μηχανικοῦ τ. τ. 904.

—Νεαρὸς φοιτητὴς εἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων. Σκοπός : Γνωριμία. –Γράψατε : Α. Σ. Μ. *poste restante*, ἐνταῦθα.

— Ζητοῦμεν ἀλληλογραφίαν μὲ ζδεσποινίδας 15–18 ἐτῶν. Σκοπος : γνωριμία.–Γράψατε : Θ.μιστοκλῆν Μαυρόπουλον—Παντελλῆν Κάντζαν, *poste restante*, Ἀθῆναι.

—Ἀξιωματικὸς στενοχωρούμενος ἀπὸ τὴν μοναξιὰ του, ἐπιθυμεῖ ν ἀναγνωσθῇ μετὰ δεσποινίδος καλῆς οἰκογενείας.—Γρα ψατε : Κ. Τ., *poste restante*, Ἀθῆναι.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ νέους πανταχόθεν. Προτιμῶ σμυρνιούς. Ὑπόσχομαι τὴν καρδιά μου !—«Τρελλὴ Νεράϊδα», *poste restante*, Τρίπολιν.

Γιατὶ ἀγάπη μου (τῆς ὁδοῦ Κεραμεικοῦ) μὲ ἐξάχασες ; Μὰ τοσο γρήγορα ξέφυγα ἀπ' τὸ νοῦ σου ; "Ελα κιά, φθάνει τόσα χρόνια καὶ γράψε μου δυὸ λέξεις.—Βασιλακης, Μέτωπον.

— Σᾶς εὐχαριστῶ δεσποινὶς Εὐγ. "Ε;ὰν ὅμως προτιμῶ... τὴν «Σφαῖραν».—Ματσάλης, *p. r.* Λάρισσαν.

— "Ανταλλάσσω ἐπιστολὲς πανταχόθεν, ἀνεξαρτήτως φύλου.—Γράψατε : «Ἐνηντεμένο Ἡρακλειωτακι», «Ἀβέρωφ» Πειραιεύς.

— Δυὸ νεαροὶ γοσκομοι ἀδιασκάστου φιλίας αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δ)ίδας 18–20 ἐτῶν. Προτιμῶνται Θεσσαλονίκης καὶ προσφυγοποῦλες Μ. Ἀσίας καὶ Θράκης. Σκοπὸς ἱερός. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται.—Γράψατε : Μ. Παναγιώτην. Α. Θεόδωρον, 5ον νοσοκομεῖον Διακομιδῆς, τ. τ. 917.

—Δέχομαι εὐχαριστως ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας δεσποινίδας. Σκοπος φιλία, ἀναπούφισις τῆς μονοτόνου ζωῆς μου καὶ ὅ,τι ἀπαιτοῦν τὴν ἐπιστολὴν.—Μιμης Ἀνδούλης, *VI* Μοῖρα τρομοκρατοφόρων, τ. τ. 912.

—Νέος μορφωμένος καὶ καλῶς ἐγκατεστημένος ἐν Ἀμερικῇ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας, ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε: *E. B.* 260 *Etchenge St. Athol Mass U. S. A.*

— Νεαρὸς χωροφύλαξ μικρασιάτης ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας, Προτιμῶνται προσφυγοποῦλες Σμύρνης, Κορδελιοῦ, Περγάμου. Κιτινίου. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε : Σταῦρον Χατζηαναστασίου. Τμῆμα Μεταγωγῶν Πατρῶν.

— Ζητῶ τὴν δεσποινίδα Κατίναν Θεοφίλου. "Εχω νὰ τῆς κῶ κολλά, ἂς γράψῃ ! "Ελλη Δαμιανοῦ, *p. r.* Ἐνταῦθα.

— Νεαρὸς δεκανεὺς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας Ρεθύμνης, Ἡρακλείου, Χανίων. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται.— Γράψατε : Δεκανέα Γιακουμάκην Ἰωάννην, Μεροφχίαν Ἰκκινοῦ, τ. τ. 926.

— 18ετὴς μορφωμένος νέος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας μορφωμένας 15–18 ἐτῶν. Σκοπὸς φιλία καὶ ὅ,τι ἐκκαλουθήσῃ. – Γράψατε : «Ἄστρον τῆς Αὐγῆς», *p. r.* Θεσσαλονίκην.

— Μια εὐγενικια καρδιά, ποὺ δὲν ἔχει βρῇ ἀκόμη τὴ σύντροφο της, ἀλληλογραφεῖ μὲ δ)ίδας κάτω τῶν 17 ἐτῶν, ψευδονυμούχους ἢ μή. Γράψατε : Νίκον Φωκίδην. *p. r.* Πειραιῆ.

— Παρακαλεῖται ὁ γνωρίζων περὶ τῆς τυχῆς τῆ, ἐκ Σμύρνης «Ἰωνικῆς Αὔρας» νὰ γράψῃ : Θέμον Λιακέρδον Ἰωαννίνων 10, Ἀθῆναι.

— Ἀλληλογραφῶ μὲ νέους καὶ νέας Ἀκράτας. Γράψατε : Ἰωάνναν Ἰωάννου Ἰτεαίσ.

—Ὅλες ἡ Πολίτισες πρέπει νὰ ψηφίσουμε τὸν Τυκόπουλο, γιατὶ εἶνε χαριτωμενο παλληκάρι 4. Β. Νο 1.

—Κύριε Ἀγωνιτὲ. θὰ εἶσθε ἀληθινὰ ἀγανητός, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ ἄγρια ψηφοφορία γιὰ τὸ ἄτομον σας. Α. Β' Νο 1.

—Κύριος σοβαρὸς καὶ εὔπορος ζητεῖ νέαν 26–30 ἐτῶν καλοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σχετικὴν μορφωσιν ἵνα τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς συνοδός, μὲ ἐλπίδας εἰς τὸ μέλλον ἱεροῦ δεσμοῦ. Ἀποκλείονται οἱ ἐλιφραΐ ἠθῶν. Ἀπευθυντέον Γραφεῖον *Fama*, Πανεπιστημίου 47 (Στοὰ Μαρουλη Νο 13) 12 1)2–1 1)2.

—Τὸ «Εὐγενικὸ Πιπιὸ» δέχεται ἀνταλλαγὴν μικρῶν φιλολογικῶν ἔργων *P. R.* Θῆβαι.

— Παρακαλεῖται ὁ γνωρίζων τὴν διαμονὴν τῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Βιρούλας» ἐκ Βουτζᾶ Σμυρνης, ἂς γραψῇ «Ἐλπιδοφόρον Ἄγγελον» Γραφεῖα «Σφαῖρας», ἐνταῦθα.

—Εὐγενικα Κορίτσια, δύο λόγια ἀπὸ σᾶς ζητοῦν δυο ἄτυχα παιδια, γιὰ νὰ λησμονήσουν τὰς κακριας, ποὺ τοὺς ἔχει ποτίσει ἡ τύχη καὶ ἡ Κοιτωνία.«Ἀνοτυχισμένα Παιδια» *poste restante*, Νεον Φαλήρον.

—Ποιὸ κοριτσι ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα θὰ θελῆσῃ νὰ γραψῇ ἕνα παρηγορο γραμματακι σὲ νεαρὸν ἀξιωματικόν, εὐρισκόμενον στὰ βουνὰ τῆς Θράκης καὶ τὸν ὁποῖον, τόσον νοῦν κατασπαράσσει ὁ πόνος καὶ ἡ ἀπελπισια; Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Κωνσταντῖνον Οἰκονόμου, ἀξιωματικὸν τηλεφώνων, 59 Συ.Jεος, τ. τ. 928.

—Ἄρτι ἀφιχθεὶς ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, νέος μορφωμένος, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένην δεσποινίδα καλῆς οἰκογενείας ἑλληνιστὶ ἢ λατινιστί. Προτιμῷ Λαρίσσης, Βόλου, Λαμίας, Θεσ]νίκης, Φωκαίων. Γράψατε « Περιφρονημένον ἀνθύλλιον » *poste restante* Δομοκος.

—Δύο δυστυχεῖς ὑπαξιωματικοὶ ὑπόδικοι, κατεκλυζόντες τὴ μονοτονο ζωὴ τῶν στρατιωτικῶν φυλακῶν Πυραικηγμάτων, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος, κρὸς διασκεδασιν τῆς θλίψεως των. Σκοπὸς ἱερός. Γραψατε Α. Μ. καὶ Κ. Μ., Φυλακαὶ Παρακηγμάτων. Ἀθῆναι.

—Ἡ ἀλληλογραφία ἀναπτύσσει τὸ πνεῦμα. Ἀλληλογραφοῦμεν, κορίτσια, καὶ ἐμεῖς; Δὲν ἔχεται νὰ χασετε. Θὰ κερδάσωμεν ὥρας εὐχαρισιας. Θὰ εὑραρ στηθῶ νὰ λαβω ἐπιστολες ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλαδος. Γράψατε Ναύτην Χρ.Γεωργιαδην. Ἀντιτορπιλλικὸν «Νίκη» (διὰ τοῦ ὑπουργειου τῶν Ναυτικῶν).

—Δεσποινὶς Ἰφιγένεια Νυδαλδῆ. Σᾶς ἀπήντησα διὰ τοῦ *poste restante*, φροντίσατε νὰ λοβετε. Φιλόπουλος.

—Ἀλληλογραφῶ μετὰ δεσποινίδων μορφωμένων 16–18 ἐτῶν. Προτιμῶ προσφυ,ροποῦλες κυρίως.–Γράψατε : «Φωτοβολὸς Ἀστῆρ», *poste restante*, Δομοκός.

— Νεαρὸς στρατιώτης ἀνταλλά

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΓΙΟ

Πιρδίκω μ' πλί μ'.

Ἐσὺ κ' μᾶσι στὶ σιγτουγάκια κι' ἰγὼ γυρνάου μίσ' στὰ σουμάκια, σᾶν ποῦς λιέει κ' ἡ ἀνθουλογία μὶ τοῦ σιμπάθειον. Κὶ σὶ τὶ σουμάκια; Θοῦ κύργιε τὸν στοματί μ' Παληὰ Στρατῶνα. Κεῖθι κ' κ' λᾶγι ἡ λῖρις στὰ κιζουδρόμια κὶ τὰ φλουριὰ στὶς καταβάθρις.

Προυψὲς τ' ἀπομισήμερου βουλτάριζα σ' ἕνα σουμάκι κατὰ κῶς ξ'ρ'ς κι' ξέρου ποὺ κᾶσα ὥρα μαζέβιτι κόσμους κὶ κουσμάκις τουρλοῦτουρλοῦ μαγιφατούρις κι' ἄλλοι φουνάζουν κι' ἄλλοι μοιρολουγοῦν σᾶν νᾶχασαν τοὺν κατ'ρούλη τ'ς. Ξάφνου τ'ράου κάποιουν κᾶχηουκαφ'νὲ γὰ σ'κώνιτι σιὴ; μύτες τῶν τσορ'χιῶν του κὶ νὰ βρουν τουλουγάει:

—Ἀγουράζου δύγιον ἕκατ'μύρια γι' αὔριου μὶ 4.50. Γυρνοβουλάου κατὰ τ'ν ἀνατουλὴ κι' σταυρουκοκιέμι ζιρβόδιξα. Κύργιε ἐλέησουν κι' ἀπὸ τ' κον'ροῦ ἀμήν. Δύγιου ἕκατ'μύρια μ' ἕνα ταλλαράκι! Ἡ γεναὶ πᾶσαι! Γιὰ οὐ κοσμάκις στο'βώθ'κι κὶ δὲν τ'ράει τὰ λιεφτὰ γιὰ τὰ λιεφτὰ σ'χάθηκαν τ'ν κουσμάκι ποὺ κᾶνι ν' αὐτοχρονιαστοῦνι. Κοντοζυγώνου νιὰ δεσποινίδαν κ' τὴ ρ'τάου:

—Τ' κ'λάει αὐτούνους; τ'ς κάνω, μαντεμουναζέλ;

—Λιεφτὰ καίζουνι, μ' κάνει.

—Δηλαδὴς Κορῶνα—γράμματα;

—Ἄκα μ' λιέει. Τὴν κορῶνα τ'ν καίζουνι οἱ ἐμπόροι κ' οἱ χρηματιστόδις τοὺς γυρνᾶν' γράμματα.

—Σᾶν κ'λή 'νε αὐτούνη ἡ δ'λειά. Κὶ δὲν μ' λὲς μαθές, νᾶχουμι κὶ καλὸ ρότ'μι, δὲν μπουρῶ τᾶχητις ν' ἀγουράσω κι' ἀπὸ λόου μου κανιὰ ζιβγαράκι ἑκατ'μύρια μὲ 4.50;

—Μπράβο, μ' κάνει. Νὰ σὶ γράψου.

—Κὶ δὲν γένιται μαθὲς δίχους γράψ' μι; Βιάζουμι δηλαδής, νὰ στείλου κανένα τσικάκι στοὺ χωριὸ νὰ μοῦ στείλ'ν ἑκειὰ τ'ν καλὴ 'μορτία τ'ν Πιρδίκω νὰν τὴ στιφαν'θῶ κατέμπρουσθεν τῆς ἀγορίας σ'τόδου κὶ γαΐαν ἔχεις ἐλφρὰν κ' ἐλαρὰ νὰ βγάνης.

—Μπράβο, μ' κάνει. Κατέβαινε τὰ λιανό.

—Τί λιανό, ρὲ μαντζουράνα;

—Πόσα τάχ'ς;

—Φορατζὴς μαθὲς γίν'κις κὶ μ' ρ'τᾶς πόσα τᾶχου; Ἕνα κατουστάρ'κο ολάκιρο τὸχου.

—Πάρε μ' λιέει δέκα χ'λιάρ'κα.

Ἀνοίγει τοὺν κόρφου τ'ς (μπουκιὰ κὶ συχώριο μὲ τὸ συμπάθειου βγαίνει δέκα χρουματισμένα χαρτιὰ κὶ μ' τὰ δίνει.

—Γιὰ στάκα, φ'νάζου. Τ' εἶν' κειὰ ρέ; Περιουδικὰ θὰ μ' δάο';

—Εἶνε μάρκα μ' λέει. Κάθι χαρτὶ κι' ἀπὸ 'να χιλιάρ'κο.

Τ' ἀρκάου σᾶν σαράφ'ς κὶ τὰ χώνου στοὺ φέσ'. Κατηφορόντας τοὺ κατήφορου μπαίνω σ' ἕνα μαγαζὶ γιὰ νὰ σ' ἀγουράσω, ρὲ κερδικουγοῦλα μ', κάνα γκολιὲ νὰν τοὺ φουρᾶς κὶ νὰ μὲ θυμᾶσι στοὺν αἰῶνα τὸν ἄπαντα μέχρι δευτέρα κερουσία κὶ χοράμ' νὰ σ' γένει. Ὁ μαγαζάτ'ρας μοῦδωσι ἕνα γκολιὲ ποῦ στοιχ'μα βάνου κῶς μίτι οὐ δισκότ'ς ὁ κὺρ Γιάνν'ς δὲν τὸ φουράει.

—Πόσον κάν'; τὸν ρ'τάου...

—Δύγιου χιλιάρ'κα.

—Τᾶεις μὲ τὸ κρῶτουν.

Βγάνου κερευθὺς κὶ παραχοῦμα δύγιον χιλιαρ'κούλια κὶ τοῦ τὰ δίνου. Ὁ μαγαζάτ'ρας ἔβανε τὰ γέλισ. Σὰν κακινὸς μοῦρθε τότεινις σᾶν ἀγλέουρας, ἐξανθημ'τικὸς τύφους μὲ σύλληφε.

—Τ' γελᾶς, ρέ, τ' κάνου; σὲ γαργάλισι κανείς;

—Ποῦθε τάεις αὐτούνο; μ' κάνει.

—Ἀφ' τοῦ Χρηματιστήργιου, τ' κραίνου. Τί ρ'τᾶς;

—Δὲν κεργᾶν αὐτούνο, μ' λέει, εἶνι ρούμπλιά;

—Τί ρούμπλια.

—Ρούσσικη μουνέδα. Νιὰ ραμὴ τὸ χιλιάρ'κο ἐχ'νι.

Δαγκώθ'κα μὴ λιγοθ'μήσου.

Τρέχου κίσου στοὺ Χρηματιστήργιον κὶ μκήζου τ'ς φουνές.

—Τὰ λιεφτά μου, ρὲ ζερζεβοῦλ'δες τί σᾶς ὄφαα μονομπουκιᾶς.

—Δὲν γίνετι τίποτις, μ' κάνει ἕνας ξουρισμένους. Τώρα γένηκε κρᾶξις.

—Τί κράξις κὶ ξεκράξις, ρὲ ζούδιουν;... Κι' ἄλλες βουλὲς ἔκαγα κρᾶξιν ὅμους δὲν μοῦ κήρανι τὰ λιεφτά.

Νὰ μὴ στὰ κουλυλογάου βάλτα κάλε νὰν τ' ἀρμέξ' με. Ἀναβουλὴ σ' ἀναβουλὴ ἐκεῖν' ὁ ὑμέναιους. Θὰ βγάνου ἰγὼ τὴν κόρ'ζα κι' ἐσὺ τὴ σκλημάντρα. Πᾶσα μέρα κ' ἕνα ἰμπόδιον. Κάλλιο νᾶρθω στ'ν κ'δεία σ'κ' ὕστερις ν'ἀρθῆς κ' ἐσὺ στὴ δικιά μου νὰ κάρῃ τέλους ἡ κεράστ'σις. Ταῦτα κὶ μένου. Γειά σ'κι' ἀντίο μ'.

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΥ)

Φάγας εἰς μίαν ρεστοράν
θροφὴς ἄγαν ὀρεκτικὰς
ἤρουν μαρίδας τηγανητὸς
μετὰ σολατός.
ἐκ μελανῆς βρουβός.
Πτάς δὲ καὶ κουμανταρέα
ἐγενόμην γκὸν
ἀλλ' εὐρωκαία.
Τὸ ὁποῖον
ὡραῖον φιγκοκοτίον.
Λαιμαργεὺς γὰρ ὢν καὶ γα-
στεροδούλιος
οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ λιχούδιος
Ἐμετεβησάμην κρὸς ἄγραν
γλυκυδίων
εἰς ἀκαξ κεντρικοῦν Πασθοκωλεῖον
Πρὸς φάγωσιν γλυκισμάτου
μετὰ μαρμελᾶς
ὅπου μὲ ἐφεῦρε κακὸς ἐμβελᾶς.
Κέκραξα ὅθεν τὸ σερβιτάριον
ὅκερ στρομπουλὸν δεσφοινάριον
καμμωματούδιον καὶ μπιζούδιον
ὥσκερ λοκούμιον
τὸ ὁποῖον
οἷον καρελθὸν μεγαλεῖον.
Αἰτησάμην γαλλιξὶ κλακούντιον
ἤτοι γαλλικοειδῶς
καὶ ἄκτη ἡ ἀθλία μὲ ὀρᾶ λοξοειδῶς
καὶ ἐκτείνει ἀκεναντίας μου τὴν
χεῖρ ἀκειλητικῶς
Τὸ ὁκοῖον
Ἐφανδάσθη ὅτι φάσκω κερὶ κραγμάτων κονηρίων
Ὀσφρανθεὶς γοῦν ὅτι ὄζει καλαμὶς
ἐκοφσον ἐξωθεν βολῆς
Τὸ ὁκοῖον
τί βούλεται ἡ ἀλώκηξ ἐν τῷ καζαρίον;

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΠΟΛΛΑ ΚΟΥΤΑ
ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΕΞΥΠΝΑ

—Ὦ δεσποινίς, ἂν θέλατε θὰ ἠμπορεῦσα νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ ἕνα μεγάλο μέλλον.

—Ἕνα μικρὸ παρὸν θὰ μοῦ ἀρκοῦσε.

—Δεσποινίς, ἡ μαμά σας μοῦ ἐπέτρεψε νὰ σᾶς συνοδεύσω. Μοῦ ἔχει, ἔει, ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην.

—Καὶ τὸ ἐπήρατε γιὰ κομπλιμέντο αὐτό;

—Ὦ Γιῶργο, ὅλους τοὺς ὅρκους ποὺ μοῦ ἔκαμες σήμερα, δὲν θὰ τοὺς λησμονήσῃς;

—Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴ μνήμη μου. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ τοὺς σημειώσω.

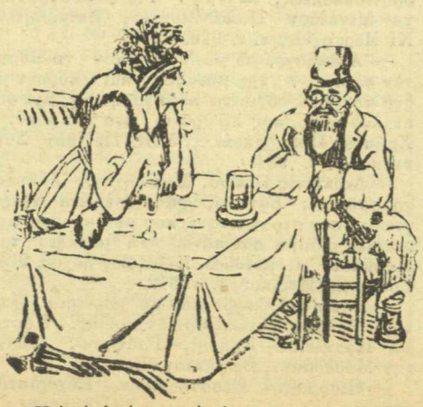

—Καὶ μὲ ἀπάτησες μὲ τὸν καλλίτερό μου φίλο!

—Δὲν τὸ ἤξερα πὼς εἶνε φίλος σου.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΙΜΟΝΙ

Τάμαθες, ρὲ Μανιὼ μου κι' ἀλεξικέραννη κι' ἀνασφάλιστη, τάμαθες τὶ σύμβηκε ἐκεῖ δὰ κερατιόντας στὸν Περέα μὲ τὸ Βαγγέλη τὸν ὑποκελευστή, ἐκεῖνον ντὲ τὸν τζὲ ποὺ στᾶχε ριγμένα ἀκειράκις μέσ' στὴν ταβέρνα τῆς «Φτωχομάννας»; Ἤτουνα λέει κι' αὐτὸς μὲ τὸν «Ἀλέξαντρο» κι' ἔκανε τὸν τιμονιέρη ὁ καρίκης. Ποῦ ἔμαθε, ρέ, αὐτὸς κερὶ τιμόνι καὶ κερὶ διοίκησι κοὶ κερὶ θαλασσογραφία καὶ ρίξε μας ἀλατοκίκερο γιατὶ βρωμήσαμε; Ἐκειὸς, ματάκια μου δὲν μπόραε νὰ κυβερνήσῃ τὴν Κατινιὼ τὴν Ἀντριώτισσα καὶ τὴν κεράτησε νὰ δέρνεται στὰ χέρια τ' ἀγαπητικοῦ της καὶ κατακιάστηκε νὰ διεφτύνῃ τὸ καράβι; Καλὰ κι' ἀπόκαλα ἔκανε κ' ἡ θάλασσα καὶ σοῦ τὸν ρούφηξε ὥσκερ σαλιγκάρι. Ὦ; φαίνεσται γουστάρησε ὁ μάκας νὰ κερασταίσῃ τὸν Ὀδυσσέα ἕνεκα ἡ ἱστορία, ἡ ἀθανασία καὶ κοῦνα με γιατὶ λιγώθηκα.

Δὲ σοῦ λέω, φτιέει κ' ἡ θάλασσα ἡ λεβεντονίχτρα κ' ἡ φαρμακερή. Μὰ τί θὲς νὰ σοῦ κάνῃ ἡ θάλασσα μιὰ καὶ δὲν ἔχει τὸ μυαλό σου ἄρκιζες; Χαθῆκαν τᾶχατες οἱ ἀθρῶκοι οἱ σκεσιαλιτὲς νὰν τοὺς φωνάξουνε νὰ σώσουνε τὸ καράβι καὶ νὰ γλυτώσουνε τόσα γαντάκια κοῦ βούτηξαν στὸ μπᾶτο σᾶν τὴ τσικούρα; Ἐδῶ, ρὲ Μανιώ, δὲν ἤμανε ἐγὼ νὰ μὲ φωνάζανε νὰν τοὺς διακυβερνήσω ἔτσι κατὰ κῶς λέει ἡ ἐπιστήμη καὶ νὰν τοὺς φέρω στὸν Περέα τὸ βρεδάκι σφοὺς καὶ ἄβλαβους; Ξηγιέμαι Ἐμπειρίκος; Γιατὶ γελᾶς ρὲ ἀναλφάβητη, καὶ μᾶς σουρώνεις τὰ φρύδια σᾶν Γαλλέϊκια κερισκωμένη; Ψέμματα τᾶχατες κῶς στὸ τιμόνι δὲ μοῦ βγαίνει μήτε ὁ ναύαρχος τῆς Ἀγγλίας τῆς θαλασσοκρατόρισσας, μήτε ὁ μακαρίτης ὁ Ποσειδώνας, συχώριο νᾶχῃ μέρες κοῦνα; Ποιὸς στάθηκε νὰ μὲ δῇ κοὺ τιμονιάρα καὶ δὲ μὲ ρέχτηκε. Σὲ κοιὸ κεράβι κάνω ἐγὼ κουμάντο καὶ ζυγώνει μέσα ἄθρωκος; Οὔλοι μὲ φτονοῦνε κι' οὔλοι ρέγουνται τὴ δεξιοσύνη μου καὶ τὴ σκεσιαλιτέμου καὶ τὴ σβελτάδα μου καὶ τὴφιγούρα μου. Μιλάω ἱστορικῶς; Κι' ἄχι σὲ μαοῦνες καὶ σὲ καΐκια καὶ σὲ μορμύρες καὶ σάλλα μηδαμινὰ κερὶ ὀχτοκλοῖ, κερὶ καὶ σὲ κερωκεάνεια καὶ σὲ θωρακωτὰ εἶμ' ἄξιος ὅσο κοῦ κῆς κίμινο νὰ σοῦ καρασταίσω τὴν ἐν Σαλαμίνες ναμαχία. Μκῆκες ἀφορολόγητα;

Σάμκως τόσα χρόνια κοὺ σ' ἔχω καὶ μ' ἔχεις κάνω κανιὰ ἄλλη δουλειά, ρὲ μυστήριο τῆς Βενετίας, ἐξὸν ἀκὸ νὰ σὲ τιμονιάρω; Κοιὸ ἄλλο καράβι μπορᾶει νὰ γίνῃ κειὸ ἄβολο ἀκὸ λόγου σου; Πῶς σὲ κυβερνάω τόσον καιρὸ ἡ Ἀμβούργο Ἀμέρικαν τὸ ξέρει. Μηδὲ ναυάγιο κοτές, μηδὲ κροσάρεξη, μηδὲ ἀβαρία, μηδὲ τίποτις.

Θυμᾶσαι ἔν' ἀκόγιομα στὸ Παληὸ Φάληρο τὶ φουρτοῦνα σὲ μκουρδούκλισε; Κουνιόσουνα, ἀδρεφός, σᾶν νᾶσανε ρετσινόκληχτη. Μὰ ἔγνοια σου κ' ἔγνοια μου κ' ἐγὼ στάθηκα κακατάνιος ἀφ' τοὺς κκάνιους κι' ἀφ' τοὺς κορκαρισμένους. Βρα ἀκὸ δῶ σ' ἔχω, βρα ἀκὸ κεῖ' σ' ἔβαλα κόντρα στὸν καιρὸ ὡς κου σ' ἔφερα στὴν κρωτεύουσα γεῤῥὴ κι' ὁλάκερη, μεῖον ἀκὸ τρία - τέσσερα καραβόσκοινα κοῦ σοῦ λείψανε.

Πρέκει, ρὲ μαννάκι μου, ν' ἀνέβῃς στὸ Λυκαβητὸ καὶ νὰ διακηρύξῃς σ' οὖλο τὸ ντουνιὰ τὴν ὀξία μου γιὰ νὰ μὲ μάθουν κ' ἡ ἑταιρίες νὰ μ' ἀγκαζήρουνε μὲ κανιὰ-δυὸ χιλιάδες λῖρες κροματαβολὴ γιὰ τὰ ἔξοδα κεριστάσεως. Ἄκουστα, ρὲ Μανιώ μου καὶ δράμε κεριφλεγὴς καὶ ἡφαιστειώδης νὰ μὲ ἀκκασθῇς μελισταλάχτως κ' εἰρηνικῶς καὶ κᾶψε νὰ μοῦ κρασταίνῃς τὸ Ριγουλέττο γιατὶ ὥρα εἶναι νὰ σοῦ κάνω τὰ μοῦτρα σᾶν τὸ νέο ἡμερολόγιο Νομίζω;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Συνιστῶμεν πρὸς τοὺς ἀλληλογραφοῦντας μὲ τὸ Περιοδικὸν δι' οἱονδήποτε ζήτημα σχετικὸν μὲ τὴν «Σφαῖραν» ὅπως ἀπευθύνουν τὰς ἐπιστολὰς καὶ ἐπιταγὰς των ὀνομαστικῶς πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς «Σφαίρας» κ. Ἀντώνιον Μ. Συρίγον.